

5899

Lillesöödik.

G. v. Moser.

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

Eesti Üliõpilaste
Seltsi Hooldus-Tartus
Wanemuise näitelawa

Eesti Üliõpilaste
Seltsile → → Tartus
Wanemuise näitelawa

Lilleöödik.

Luftmäng 4 waatufes.

Gustav von Mofer.

Tõlkinud: L. Simm.

Wanemuise
näitelawa
✂ TARTUS. ✂

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76192

Osalised:

von Rembach, oberst ja kindluse ko-
mandant.

Valeska, tema tütar.

Sophie von Wildenheim, lesk.

Proua von Berndt.

Victor von Berndt, hufari-ohvitser,
tema õpoeg.

Reinhard von Feldt, Kohtuameti Kan-
didat.

Proua von Belling.

Herra von Golewski.

Herra von Schlegel.

Johann, teener

Minna, toanitsi } proua v. Berndti j.

Peter, hufar, victori pois.

Üks alamohvitser.

Üks alamohvitser wahi pääl.

Kaks wabatahtlikku.

Teener, oberst Rembachi juures.

Teener, proua von Wildenheimi juures.

Naeste = ja meesterahwad seltskonnast.

Tegewuse Koht: I. waatus proua von
 Bernski korteris juures linnas; II. ja
 III. juuresmas-kindluses - obersti majas
 ja Kafarmu õue pääl; IV. waatus proua
 von Wildenheimi mõisas.
Aeg: Olewix. —

4.
Epimene waatus:

Decoratsioon:

Wöörastetuba proua von Berndti juures.
Tore sissekäide. Üksid keskel, paremat ja
pahemat kätt. Peegel.

1. etendus:

Johann (seifab pahem. p. tuba korista-
des ja wahib paremp. seiswa Minna poole).
Sääls seifad ja jälle ja wahid pilta, selle
afemel et käsa liigutada.

Minna (albumi lehitledes). Koik on ju
walmis.

Johann. Teie teate ju, tana õhtu tulewad
wöörad - mängulauas peab korda seadma
- siin seifawad weel koik lühtred. Seda ni-
metate teie walmis?

Minna. Ma ei woi ju nüüd sinna tupp-
minna, leitnandi herra on weel jälle sees.

Johann. Ega leitnandi herra teid ära
ei joo!

Minna. Seda ta küll ei tee - aga see ei
kõlba mitte, et ma nüüd siise lähen.

Johann. Oh ja armas jumal! mina
teenin siin majas juba ligi kaks küm-

meid aastat ja tean ka, mis kolle ab...

Minna. Teisugusele võib olla; aga meie-
jugustele, see on koguni teine asi. Ühel
toanestil peab karti olema.

Johann. Kui toanestid juba hakkavad
häid õpetusi andma, siis lähel meiejugu-
sel juba halvaks. (ära pah. poole)

Minna. Need wanad, trumid teenrid on
väljakannatamata - jändemad kui jalk-
jad.

2. etendus.

Peter. Minna.

Peter (hufari univormis; mitu fuurt lille-
kimpu käes; tuleb keskest, tahab parem. p.
minna). Tere, Minna preili!

Minna. Tere, Peter! Ah, jälle nii ilu-
jad lilled!

Peter. Ja! - Kas tahate nuputada? Lähki
(hoiab lillekimpu tema poole), seda saate ilma
rahata.

Minna. Hm - imetore! Kui ma ka ometi
kood meiejugu lillekimbu kingituseks saaksin!

Peter. Need on kallid.

Minna. Seda ma usun.

Peter. Ma pean ikka just neid lillepid telli-
ma, mis haruldased on - niid webruari
kuul kannikejed.

Minna. Oh, lilled tähendavad midagi -
nendega ütlevad suurtjuugu inimised ükstei-
le koinjuugu asju.

Peter. Aha, nii see wist küll on. Ühtegi
päewa ei lähe mööda, kus ma mitte
jaar lilleringu ära ei pea wüma -
olen jään juures inestanud, kuidas naes-
terahwad mõnikord, kui ka kõija kaa-
jas ei ole, lahked on, kui nad mulle joot-
raha pikku pistavad.

Minna. Kas näete!

Peter (lillekingu filmitõdes). Kes teab,
mis ilusad asjad siin sees on!

Minna. Teie leitnandi herra on ka
üks peenike mees - ta on wäga minu
mule järele.

Peter. So? - Hoidke natuke, pruuli Min-
na! (Annab lillekingu tema kätte.)

Minna. Mis teie jüo tahate teha?

Peter. Ma tahan ka peenike olla. (Wõ-
tab igast kingust mõned lilled.) Igast

7.
ühelt paar tükk, jeda ei märka keegi -
jo - ka paar kannikeft - jin, Minna - mis-
nad tähendavad, ei tea ma mitte, aga ma
tahan nendega ütelda, et ma nüüd ka teie
mele järele sooviksin olla (Annab lilled
Minnale.)

Minna. Täna! Otseskoheft ütelda, teie
olite mulle veel enam meele järele, kui teie
leitnandi herra.

Peter. Ah, Minna - ja mina olekjin teile
palju truim, kui tema tal on nii palju
naesterahvaid - aga truu, arvan ma, ei
ole ta ülelegi ja truudus on ometi pääafi -
mina -

3. etendus

Victor. Ündifed.

Victor (kes viimase laup ajal par. p. sise
astunud on). Arancetud korakalts-!

(Peter ja Minna ehmatades - üks teiselt
eemale taganedes.)

Peter. Jagan Jumal - leitnant! (Sojaväe
likult sirge.)

Victor. Sa oled mul peenike pois-!

Peter. Peie käfu pääle, herra leitnant!

8.
Victor (Minna). See võrugaell joimaa-
mind küll tublisti?

Peter leitnandi herraci arva ometi - ?

Victor. Wait - ma küfin jünfelle väike
käest - jutustage teie mulle õige, mis ta
ütles?

Minna (lillefid oma taha ära peites).
O - ei midagi halba - päris tõesti mitte -
just vastusõja - -

Peter. Jah tõesti - just vastusõja!

Victor. Wait, võrugaell - mine minu
tuppa ja oota mind!

Peter. Kui leitnandi herra minust ovi-
mull mitte halba ei mõtleks.

Victor. Keraumber, marph!

Peter (fojaväelikult lammutades par. p.
minnes). Teie kägu pääle, herra leitnant!

Victor. No rääkige nüüd, väikene!
(Näeb Petrit, kes ukse juurde sisema jääb.)
Noh?

Peter. Mul on käed täis, ei saa üft lahti
teha.

Victor. Kas ma pean sulle jalad alla
tegema (läheb tema poole.)

Peter (ruttuult awades): ^{9.} Täman - lähel
juba nii! (Par. p. ära.)

Minna (tahab ruttu keskest ära minna,
poole häälega). Ma panen plehku!

Victor. Pida - mitte ära jooksta! (Hoiab
Minnat käest, näeb lillefid) Väikene
waata süüti - need on ju toredad lilled!
(Wotab lilled oma kätte.)

Minna. Ah ja armas juunal!

Victor. Wististi puuduvad need minu
lillekimpudes?

Minna. Peter on aga ilmapüüta - tõesti!

Victor. So - so - terra oli ainult nõrk
Adam, teie äwa -

Minna. Ja - ja - nii see oli - mina armas -
tan lillefid wäga ja palusin nii kawa -

Victor. Kuni ta õuna hammustas - see
tähendab, minu lillekimpufid laastas.

Minna. Palun, ärge Petrit selle eest ka -
ristage, leitnandi herra - mina üksi
olen juudlane - mina tahan ka kahju
omadalt palgalt ära tafuda.

Victor (naerdes). Pida nimetan ma
shwrimulfuks! - Ja selle juures teeb ta

filmakelid - jäl peab tõesti fojaristad
kæft andma. Siin, väikene - ma ula-
tan teile rahupalmi! Minu kæft voi-
te jeda rahulise jüdamega vastu võtta,
ilma et oma palga punktufite. (Annab
Minnale lilled.)

Minna. Ah - leitnandi herra on liiga
lahke!

Victor. Lahke? - Ei! - Aga mitte kindel
küllalt, et niifuguse ilusa tüdrukku päale
pahane olla. (Lööb teda õrnalt põse
päale.)

Peter (on uufe avanud, näeb jeda - kõha-
tab). Hm! hm!

Victor. Noh?

Peter. Herra leitnant tahkiwad mulle
kirju anda -

Victor. Oota - ma tulin kohe!

Peter. Ei ole nii kiiret! (Lööb uufe rüütu
kinni.)

Victor. Jumalaga, väikene! (ära par-
poole.)

Minna. Ja on tõesti peenise mees! Aga
need ilusad lilled on minu omad - ~~minu~~

nüüd wõin ma neid avalikult kõige itma
es kanda. (Läheb peegli ette, pistab selle
wäikele lillekimbu rinda.) Näib wäga
ilus wälja!

4. etendus.

Proua von Berndt. Johann. Minna
Pr. v. Berndt (pah. poolt, kiri käes). Wastuff
ei ole tarwis - hää küll.

Johann. Tee käfu pääle, armuline proua!

Pr. v. Berndt (näeb Minnat peegli es). Koh-
toaneitfi korraldab küll alles weel toibesti?

Minna. Mina - o - mina pistan ainult
lilled rinda.

Pr. v. Berndt. So! - Mina ei müretse enesele
lilled mitte selle jaoks, et minu toaneit-
fi nendega ennaft ehiks!

Minna. O palun, armuline proua, seda
ei julgiks ma ialgi! - Mina sain need
lilled kingituseks.

Pr. v. Berndt. Kingituseks? - Kelle käest?

Minna. Noore paruni herra käest.

Pr. v. Berndt. Minu wenna poja käest - so-
see on teine asi. Hää küll!

(Minna keskelt ära, selle järele, kui ta

^{12.}
Johanniga märkijid wahetanud. Jo-
hann ka keskelt ära.)

5. etendus.

Victor. Peter. Pr. v. Berendt.

Victor (Petriga par poolt). Ära kirja-
sid ära waheta, ja rütta, et ja warsti
jälle tagasi saad!

Peter. Tee käfu pääle! (Lillekimpudega
keskelt ära.)

Victor. Ah-tädi!

Pr. v. Berendt. Armas Victor - ja saadad
juba jälle lillefid?

Victor. Üks õnnesoow - üks kihlwedu, üks
lillekimp paar prendre cougè - ainult
kõige tarwilisem!

Pr. v. Berendt. Hääst woib ka lüga palju
saada ja wüfakufi ei pea mitte nii pil-
kawalt puistama.

Victor. See woib wäike nõrkas olla, aga
see ei tee ju kellegile kahju.

Pr. v. Berendt. O firsgi - sulle enesle - si-
ma üle pilgatakse - juhtumise kombel
sain ma hiljuti teada, kuidas sind
nimetatakse -

13.
Victor (naerdes) Lillejöödikuks! Ma tean,
aga kannatan seda naesterahvaste päraft.

Pr. v. Berndt. Noh, hää küll - minugipäraft!
See on jinnu oma aji. Aga ma tahhin jind
wähemalt paluda, oma wiisakuji mitte
minu toaneitfimi ulatada lasta.

Victor. Jinnu toaneitfimi -? Armas-tädi -!
(Naerdes) üks-nali - haha!

Pr. v. Berndt. Palun, Victor, ära naera
mitte selle üle - ja ärme räägime sellest
mitte jona enam. (Armas Victorile kätt.)

Victor. Olgu - ma jutustan sulle selle nälja
üks-teinekord ära. - Aga, armas-tädi,
ma kahetsen, et ma jind täna hääs-tujus-
ei näe olewat.

Pr. v. Berndt. Ma sain praegu ühe citawa
wastufe. (Näitab kirja.)

Victor (ruttu). Ometi mitte proua von
Wildenheimi poolt?

Pr. v. Berndt. Ei! - Mispäraft just selle
poolt?

Victor (Kogeledes). Sellepäraft - - ma ar-
wan, ma pidin teda lauda wiisna.

Pr. v. Berndt. Ah jo - seda peab nüüd muutama.

Victor (Kokkumult)^{14.} Oh -!

Pr. v. Berndt. Ma pean temale ühe wane-
ma herra määrama.

Victor. Mina olen õnneti wanimate her-
rade liigist.

Pr. v. Berndt. Leitnantid ei loeta hari-
likult mitte nende hulka.

Victor. Mina olen kõige järgmine,
kes rittmeistriks saab.

Pr. v. Berndt. Aga spialgul õnneti veel
leitnant! (Küna ka temale ühe nimme-
kirja annab) Ma olen julle õieti ühe
teie naesterahwa walinud.

Victor (nimekirja lugedes). Preili
Valeska von Rembach -- ma ei tunne
ne ju teda sugugi.

Pr. v. Berndt. Ühe wana sõbra tütar. --
Palun, Victor, istu -- (istub.)

Victor (kella waadates). Mul on veel
üks tarwilik külastäik es.

Pr. v. Berndt. Mis minul sinuga rääkida
on, see on ka tarwilik. (Victor istub)
Ma juhtusin eila kogemata ühe wana
sõbraga jälle kokku, oberst Rembachiga --

15.
ta on leff - ma tunnen tema olujid waga
hästi - tal on kaunis juur warandus- ja
üks ainus tütar.

Victor. See Valeska?

Pr. v. Berndt. Ja Ma pean sulle meelde
tuletama, et ja praegu selles wanaaues-
sões, kus- ja abieluse astumise pääle mõtel-
da wõid

Victor (kõrwale). Oh häda - wana jutt!

Pr. v. Berndt. Tüdruk on ilus!

Victor. Ma ujun.

Pr. v. Berndt. Oma õnnistust ma ei keelaks -

Victor (tema kätt fundeldes). Tühad tä -
nu sulle, armas tädi! - Aga, waata - ma
olen õieti weel liiga noor.

Pr. v. Berndt. Õnnist tahtsid ja unust wä-
nade herrade hulka lugeda - ja nüüd
liiga noor!

Victor. Ma arwan ainult - naefewõtmi-
jeks.

Pr. v. Berndt. Need on need meie aja waa-
ted! - Õnne ehk maitsta - õeldakse - just
kui oless- abielu ainult wigaste warjupaik.

Victor. Ei, ei -

16.
Pr. v. Berndt. Enam jagu lafeward oige filma-
pilgu mööda minna ja seda ei saa talgi
enam häako-teha - pärast seda on tu-
fased wanapoisid walmis - ehk äracle-
nud Don Juanid, mille poole fina küll
enam kaldud.

Victor. Lüga lahke!

Pr. v. Berndt. Ma pean sulle seda ütlenä,
fina oled minu õndsa õe poeg -

Victor. Ja - ja ma saan wäewalt kedagi
leidnä, kes nii labkelt ja armastusega
minu eest hoolt kannab, kui fina - mul
ei ole õieti sugugi tarwis-naist wotta.

Pr. v. Berndt. Ylma naljata, Victor! Tarwi-
ta juhtumist, mis ma sulle pakun.

Victor. Ma olen sulle tõesti wäga tänu-
lik - aga minu külas käik - (Tõuseb üles.)

Pr. v. Berndt. Waadata wõid ja teda wähe-
malt õnneti. (Tõuseb üles.)

Victor. Muidugi mõista.

Pr. v. Berndt. Täna pääle lõunat lubas
oberst mulle woorfile tulla; - ma loodan,
et ta minu kätte õhtuko-wastu wõtab.

Johann (Keskelt). Kaks-kirja armulisele

17.
prouale. (Annab pr. v. Berndtile kaks kirja)
Victor (Kõrwale). Kuid ma ainult pääsesin!

Pr. v. Berndt (on ruttu lugemise). Jälle üks ei-
taw wastus — — — ja veel üks — koguni
lühidalt — ilma ühegi põhjuse nimetamata.

Mis-see peab tähendama? (Annab Victorile
kirjad. Johann ära)

Victor (Kõrwale, selle järele kui ta lugemise on).
Õnneks mitte teinud poolt!

Pr. v. Berndt. Naesterahwad lubasid eila
alles-tulla — aruajamata — näeb nagu kok-
ku räägitud — kolmelt poolt!

Victor. Paha lugu!

Pr. v. Berndt. Jgatahes pean ma kõik tei-
fiti sead ma. Victor, ära jää kauaks —
mõtle obersti tütre pääle! (Pah. poole ära)

Victor. Muidugi, ma saan ta pääle mõt-
lema — aga nii komando pääle naist võtta
— seda ei või ükski inimene nõuda, igi
üks tädi mitte. Nüüd aga minu kiilas-
käik! on juba viimane aeg! (Wõtab
mütši ja tõmbab kindad kätte)

6. etendus.

Reinhard. Victor.

18.
Reinhard (keskelt). Tere, Victor!
Victor. Wabanda - tuled ja minu tädi
ehk minu juurde?

Reinhard. Siin tädi juurde

Victor. Wäga häa! Siis wõin minna min-
na. (Tahab minna)

Reinhard. Ei - palun - (Victorit kimmi-
hoides) ma tulin ka siin juurde - oieti
enne siin juurde!

Victor. Kahetjen wäga, - jina - mul ei
ole aega...

Reinhard. Aga Victor - aji puutub minu
eluõnnele - minu tulewikusele - ja pead
mind kuulama!

Victor. Aga palun - ruttu - nii siis?

Reinhard. Ja tunned mind kui mõist-
likku, ettewaatlikku inimest?

Victor. Ja.

Reinhard. Kes kergemeelselt midagi ei
ei ütli - waid kes asja koolega igast
küljest läbi kaalub, enne kui ta sellest
väagib, - kes enne isenelega täiesti ühel
meel on, selle järele, kui ta teda põhja-
likult ja igast seisukohest walgustanud on.

19.
Victor See venib wähe pikale.

Reinhard. Ja - aga see on tarwelik, et ma
julle asja tofiduše filmade ette sean, - selle-
pärast siis palun, kuula -

Victor. Wabanda, armas pois, tee me
asja lihtsamaks.

Reinhard. Tä on lihtne - -

Victor. Just sellepärast - lae ma parem
kufin. On ainult kolm asja olemas, mis
ühe tubli noore mehe, nagu sinu, meele-
raku rikkuda woiwad. On sul walgasid?

Reinhard. Ei!

Victor. Nummer üks ei ole see siis mitte.

Tahad ja kahe wõitlusele minna?

Reinhard. Ei!

Victor. Nummer kaks siis ka mitte; jääb
nummer kolm järele. Tä armastad?

Reinhard (kindlasti ja ruttu). Ja.

Victor. Näed ja - selleks oleks sul pool
tundi ära kulunud, et mulle seda ära
seletada.

Reinhard. Ära mõtle aga ühe lihtlaba-
se armastuse pääle, nii kui sina seda
waft ainult kummed - waid usu mind -

20.
Victor. Ma usun, et sa jälle pikalt
ja laialt jeltama tahad hakata - nii
siis, keda sa armastad?

Reinhard. Uht toredat teidrukut.

Victor Seda ma woin arwata.

Reinhard. Aga Victor, sa ei arwa ome-
ti, et mina -

Victor. Armas pois, ma ei arwamidagi, ma
küsin ainult, mis ta nimi on?

Reinhard. Ah jo - kuule! Minewal aastal
olin ma Franzensbadis - tead ja: Franzens-
bad Böömimaal?

Victor Ja - ja -

Reinhard. Pääl on imelik du - waga palju
naesterahwaid, wähe meesterahwaid - siält
siis tuleb, et jeltokondlik du iflaadi on
ja ainult naesterahwa - jeltokonna pääl
põhjend - jearanis, et ka umbrus mitte
palju ei paku. Kommikuti joodakse
terwike - wett, jelle järele supeldakse, hari-
likult mudas, siis mindakse jalutama -

Victor (Kes rahutuks läinud). Ma teen
julle ühe ettepaneku - haruta sina supelu-
se du idasi, mina teen jelle wähe jee - oma

Külaskäigu ära - Kuni ja pääasjani jõuad, olen ma jälle tagasi. (Tahab ära minna.)

Reinhard (koias teda tagasi). Aga Victor!

Victor. Noh, siis edasi!

Reinhard. Ma oppisin jäl uhte noort naeste-rakwast tundma, kes mind oma kuju kui ka oma olemise poolest kobe wangi wõttis.

Meie olime igapäew koos ja mida jagedamini ma teda nägin, seda suuremaks läks minu huwitus. Ma ütlen meelega huwitus, jft -

Victor. Jumalaga, armas poeg! (Tahab ära minna)

Reinhard. Aga Victor!

Victor. Nimi!

Reinhard. See tuleb ju warsti! (Tahab Victorit hoida)

Victor. Nimi - ehk ma lähen!

Reinhard. Noh - preili von Rembach

Victor (inestades). Von Rembach?

Reinhard. Ja - waleska von Rembach, tema ifa on oberst ja kindluse kominandant.

Victor. Ah - jina - see on suurepäraline!

Reinhard. Mis-ful on siis?

Victor (kõrwalis). Ei ole tarwis mul teda

22.
võtta. (Kõvasti) Ma soovimulle aga
õnne - teie olete õnneti kihlatud?

Reinhard (ehmatades): Jumala pärast!
(Vaatab kartlikult ringi) ära jeda wiiji
ütle - kui jeda keegi kuulsko -!

Victor. Siis veel mitte pligufel?

Reinhard. Ma arwan, et ma temale mit-
te ükskoisk ei ole - sõber - (tahab Victorit
kaelustada)

Victor. Hoia see soovus paremate otstarbe-
te jaoks ja ütle mulle wiimaks; kuidas
minajelle juures aidata woin?

Reinhard. Kui meie üksainus kord
weel teineteist näekime, teeksin ma kind-
lasti armuawalduse.

Victor. Ah jo.

Reinhard. Ma tean, et tematäna oma
ilaga sinu tädi juurde wõõrile tuleb.

Victor. Ah jo.

Reinhard. Sa saad siis minu ärewusest aru?

Victor. Muidugi - saan ka aru, et ma
wäga tee pääl es oleksin - nü siis -
(tahab minna)

Reinhard. Ei - ei -!

Victor. Sa ei voi oleti minni juuresolekul -
Reinhard. Ei - aga ma pean igal juhtumini -
 jela jääma, kuini ta tuleb.

Victor. Muidugi - aga mina - - ah - minu
 tädi!

7. etendus.

Pr. von Berndt. Reinhard. Victor.

Victor. Armas tädi, herravon Feldt kahtis
 julle wõõrile tulla.

Pr. v. Berndt. Rõõmustan väga, herra von
 Feldt!

Victor. Sa oled kõigeparema hoole all -
 hästi! - Jumalaga, armas tädi!

Pr. v. Berndt (kõrwale Victorile). Wõta ta omi -
 ti enesega ühes!

Victor (taha). See ei lähe mitte, tädi! -
 (kõwasti.) Jumalaga, Reinhard! (Kes -
 kelt ära.)

Pr. v. Berndt (kõrwale). Just nüüd on wõõ -
 ras mulle tulimaks -! (kõwasti.) Kas
 teie ei taha mitte istet wõtta?

Reinhard. Ma olen nii waba. (kõwasti,
 istudes.) Ma ei lähe mitte ära ja kui ma
 ka kehkõoni istuma pean!

Pr. v. Berndt. ²⁴ Teie olete minu õepoja juur-
jõker?

Reinhard. Ja, armuline proua, ehk tema
küll jeldat on ja mina jurist, sellegi pärast
oleme palju üheskoos. Kahjuks peab see
nüüd muutuma, mina lähen üheks-aas-
taks ära.

Pr. v. Berndt. Reifile?

Reinhard. Palun andeks - ma pean
oma aasta ära teenima, ma olen juba
natuke liiga kaua edasi lükkunud, sest
et mind gialgu kõrvale jäeti.

Pr. v. Berndt. Aga - liiga nõrga terwisega!

Reinhard. See paistis nii - aga, palun,
ärge arvake mitte, et ma kehahelt wi-
gane olen; mina olen kõige parima
terwise juures - ainult natuke lähikefe
nägemisega, see on aga juba tublisti
paranenud.

Pr. v. Berndt. (igavust tundes). So?

Reinhard. Lühike nägemine on praegu-
sel ajal väga laialine haigus - mina
loen juba meie praeguse aja walgestuse
materjali liiga helida tule juurko. Kas

kie ei arwa, armuline proua?

Pr. v. Berndt (postiteenijele) Josefand Ju-
mal - minu künlad!

Reinhard. Künlad, wäga õige - neil on
ⁿⁱ hää rahuline walgus - ei wäriße mitte liiga
paalju; kahju, et neid nii wähe tarwitataks.
Je. (wäike wäheaq.) Meil oli õige kena
kalw.

Pr. v. Berndt. Ja muidugi! (Pause)

Reinhard. Kewade näikse ometi juba lähe-
newat.

Pr. v. Berndt. Ja muidugi.

Reinhard (wäike pause). Jgal aasta ajal
on omad hääd küljed. Kewade toob meile
lillefid - elustawat õhku - lookeje -

Pr. v. Berndt. Ja.

Reinhard. Lookeine on wäga kena lind -
ta lendab nii kõrgele - laulab nii ilufasti -

Pr. v. Berndt (^{kõrgale}). Kui ta ometi ära läheks!

Reinhard. Talwel on aga ka omad häädu-
jed - kontferdid - wööraspidud -

Pr. v. Berndt. Mul on täna ka wööraspidu.

Reinhard. So?

Pr. v. Berndt. Ja!

226.
Reinhard. See on ju väga huvitav.

Pr. v. Berndt. Kuu aga ainult teenrid ufal -
dada võiko - jada asja on, mille eest ise
muretsema pead.

Reinhard. Muidugi.

Pr. v. Berndt (kõrvale). Nüüd saab ta
õnneti aru!

Reinhard (kõrvale). Ta tahab mind -
(teeb liigutuse wälja, siis õlgasid kehi-
tades) ei wõi aga õnneti mitte. (Kõvasti)
Hm - hm! Teenrite üle kaewatasse
nüüd igal pool.

Pr. v. Berndt (teeb karskituse liigutusi).

Reinhard. Mis-te ütlesite?

Pr. v. Berndt. Ma ei ütelnud midagi.

Reinhard (kõrvale). Kui ma ühe jutu-
aine teaksin! (Kõvasti) Poissmehe
ei panda jeda palju tähele! - Poiss-
mehe põlvel on omad hääd küljed -
siiski igatfen mina oma enese kodu-
kolde järele.

Pr. v. Berndt. Ah - see rõõmustab mind -
(Soojumaks jades) meie päewil leitakse
jeda põhjusmõtet harwa - et teie minu

27.
õepoja sõber olete, rõõmustab see mind ka-
huvõrra.

Reinhard (otsest pühkides, kõrval). Tä-
hakkab õnge!

Pr. v. Bernst. Ma loovisin, et teina ka
nii mõtleks. Tee võiksite temale nõuu
anda - noor inimene kuulab sõbra sõna.

Reinhard. Oh - seda võin ma pühsta jüda-
mega teha.

Pr. v. Bernst (Reinhardile ligemale nih-
kudes). Mina olen juba ühe kohale
partii pääle mõtetnud - kui teie selle
noore naesterahva häid omadusi nagu
kõigematat kõne alla võtate.

Reinhard. Kõige suurema hämmeliga;
kui teie mulle ainult selle naesterahva
nime ütlete.

8. etendus

Endised Johann. Liis-Oberst von Rem-
bach ja valeska.

Johann (teatades, keskest). Oberst von
Rembach ja preili tütar!

Reinhard (kargab üles, lükkab äri tules-
tooli kõrval). Jumalale tänu!

Teine waatus.

Dekoratsioon:

Näitelawa kujutab juurt wöörastetuba, mis wööraspidurs jõe seatud ja wal- gustatud on. Pab. kätt kaga esriintega üht, mis teisesse wöörastetuppa wiib. Par. kätt ürs. Ees aken. Lahtistest ta- gumistest uskest peab pärast pallipidu toimetusel nägema - enne teretamised, pärast wööraste finna - täna liiku- mised, kelle hulgas mõned uniwormis peavad olema.

1. etendus.

von Rembach. Teener.

Rembach. So - wiimaks emeti kõik wal- mis - on ka wiimane aeg! (Waatab kel- la.) Wöörad peavad kohe tulema. (Teen- rite.) Pange täna hästi tähele ja wa- lage hoolega!

Teener. Siie käju pääle, herra oberst!
(ära)

Rembach (enele). Prona Wildenheini tuleb, kes teab, mis täna juhtub - aeg,

Rembach, mitte uijapäifa!
59.
2. etendus.

Valeska. Rembach.

Valeska (palli ülikonnas, keskelt). Minu armast, hää papa - kuidas ma tänase öhtu üle rõõmustan! (Kaaluksab Rembachi.)

Rembach (jundleb teda otjastjelt). Mina soovin sulle palju lõbu, minu armast Valeska!

Valeska. Waata mulle kord otja. - Kuidas meeldin ma sulle?

Rembach. Wäga hästi, mu laps! Wäga hää! Suurepäraline!

Valeska (ümberwaadates). Kui walge ja hülgaw meie juures wälja näeb - päris-tore!

Rembach. Ära unusta, mu laps, et sul täna ka kohu ei taita on. Sa pead perenaine olema. Ole hästi tähelepanelik!

Valeska. Muidugi, papa!

Rembach. Mõtle ka wanemate naesterahwaste ja meesterahwaste pääle, mitte ainult oma tantfijate pääle - Kuuled ja?

Valeska. Sa pead minuga rahul olema, papa

60.
- pääle jelle saab mulle proua von Wilden
heim nende kohuste täitmise juures abiks
olema - kui ma temaga eila kokku sain,
palusin ma teda.

Rembach (huvitusega). So - so!

Valeska. Sul ei ole omegi midagi jelle vas-
tu?

Rembach. Jumal hoidku - just vastuosa!
Aga ütle mulle, kuidas võttis - ta minu
palve vastu?

Valeska (ilmsiütalt). Kuidas?

Rembach. Ma mõtlen, kas ta hämmeliga
jelle vastu võttis? - Seda on ju kohe näost
näha, kas ühte asja hämmeliga tehta-
se või mitte.

Valeska. Sophie on ju alati lahke minu
vastu - mis pärast pidi ta jelle palve
tagasi lükkama? Sina oled naljakas,
papa!

Rembach. Naljakas? (Kõrvale) See ei
oleks mulle armas!

Teener (astub par. poolt jões). Herra
oberst, üks hufari-ohvitser, kes eimast
teatada tahab.

Rembach Hufari-ohvitser - teataba -
nüüd?

Teener Ja ütles, olla väga hädaline asi
ja nüü -

Valeska (wabele rääkides). Muudugi on
ta sinu wooraspidust kuulnud.

Rembach. Ja loodab kutsu pääle - hahaha!

Noh, saate ühe tantsija juurde. (Teenerile)
Lase ta jisse tulla - mitte läbi jaali -
süü.

Teener Hää küll! (ära par. poolt)

Rembach (Kuube kinni pannud). Mine,
mü laps - mina olen nüüd teenistuses.

(Valeska lähel tahapoolt, jääb ukse juurde
seisma, kuni Victor jisse astub.)

3. stendus.

Rembach. Victor (par. poolt).

Victor (parade-ülikonnas). Leitnant
von Berndt - Keisri-hufaride rügementidist.

Valeska (enesele). See oskab wististi
hästi tantsida. (ära tagumisesse jaali)

Victor. Teatan emmalt sõnakuulilikult -
(jääb naturele kogelema.)

Rembach Lää puhkusele lastud?

Victor (Küna ta emmalt ümberwaadanud,

üks-jamm läbema⁶²le astudes, nature ta-
sajemalt). Neljaks-nädalaks kindlusesse
aresti mõistetud!

Rembach. Oho!

Victor. Et ma häämelega näeksin, et need
neli nädalat juba seljataga oleksivad,
palusfin ma, et mind õige pea lubataks
aresti algada - sellepärast toon ma ka
teadaandmise ise ühes. (Annab ühe
paberi ära.)

Rembach (lugedes). "Kahewõitlusle Kut-
sumise pärast" (Victorile) Ma kahetfen,
et ma sel kombel teiega tutvaks saan,
herra von Bernot.

Victor. Mina niisamati, herra oberst.
Neli nädalat jalgsi olla, on hufarile
kahekorone nuhtlus.

Rembach. Selle pääle oleksite teie wa-
remini mõttema pidanud - aga nü
olete teie kõik - enne lollused, siis ka-
hettus.

Victor (sojawäelikut). Teie Käfu pääle,
herra oberst!

Rembach. Muidugi on jälle mõni

naaste jekeldus põhjuseks?^{63.}

Victor Teie käsu pääle, herra oberst.

Rembach Noh, see ei lähe mulle midagi korda.

Victor Teie käsu pääle, herra (hoiab
omaal juu kimmi.)

Rembach Teie tahate siis oma aresti
warsti algada?

Victor Nii pea kui võimalik.

Rembach Kui teile homme päew arwesse
peab tulema, siis peaksite enne kella kah-
teteistkümmet kafarmus olema.

Victor Mul on ainult veel üks teate pre-
sidentide herrale, siis tahaksin ma jónakuu-
lelikult paluda, et ma kohe kafarmusse
kohixfin minna.

Rembach Presidendi herrat ei saa teie
praegu kätte. Kui teie aga mõni tund
minu külaline tahate olla, võiksite teie
kõnraga jün kokku saada. Kui teie
siis kell 11 ära jõidate, siis jõuate poole-
tunniga kafarmusse.

Victor Wäga lahke, herra oberst! Ma
wõtan tänades wastu.

Kembach. Teil hufaridel on juba ⁶⁴ kord
see esõigus-hullude tükkide pääle (kes-
kelt ära)

Victor. Teie käfu pääle, herra oberst!
(üksi.) Keina mees see komandandi her-
ra. Paremini ei wõi kongipõlw pääle
hakatagi - jüsgici ole mul lusti emmalt
selle pöörise jekka tormata - mõne tunni
järel langeb minul terve nõidus-kok-
ku - ma wõisfin kafarmus sellest ai-
malt unistada.

4. etendus.

Victor Reinhard Teener

Teener (par. p. tülles) Obersti herra
wõtawad wöörastetoas wastu, herra as-
sesfor.

Reinhard (palli ülikonnas, ühes-käes
lillekimpu ja walget kinnalt, teises käes
kübarat ja teist walget kinnalt hoides,
parem. poolt jüsse astudes). Wäga häa!
Aga mul on kõik käed täis. Teie näete,
ma pean emmalt emme ette walmistama.

Victor. Mis ma näen - Reinhard!

Reinhard. Victor - jina jün?

65.
Victor Ja - ja fina näikse sõjateel marsfi-
wat?

Reinhard Mina?

Victor (lillekimbu pääle näidates). Ja,
kui niisugust rasket fuurtükki kaugas
wead; - sellega ei taha ja õnneti pallifaali
minna?

Reinhard Miks-mitte?

Victor. Noh - ja pead oma-asjas kindel
olema; sest kui ja selle tõruda lillekim-
buga, nagu tomahawkiga - ühe naes-
terahwa juurde astud, siis teab terve
selts kōnõ, kust poolt tuul puhub!

Reinhard. Sul on õigus! Ma panen lil-
lekimbu ajalgule jüa käft ära. (Mähkib
kelefinise paela, mis lillekimbu warre
küljes-kimmi on, selle ümber ja paneb ta
wäikesel laual pääle.) Ma olen sinu järele
päris-igattenuud, armas sõber!

Victor. Mis päraft pois ja jüo kindlusesse
warjule?

Reinhard. O - jüin on ka wäga kena.
Aga ütli mulle, kuidas oled fina jüa
saanud?

Victor. Mina? - Haha^{66.} -!

Reinhard. Rumal küsimus! Sa oled
wõõrile kutjutud?

Victor (rustu). Ja muidugi - kutjutud -
muidu ei võiks ma ju mitte siin olla
- aga ma olen siin päris tundmata
- jutusta mulle siinsetest naesterah-
wastest - kas iludusi on?

Reinhard. Muidugi - kõige päält ober-
ti tütar! (õhmatades) Josefand Ju-
mal-Victor!

Victor (rahulikult). Noh?

Reinhard. Sa ei ole omegi mitte jelle-
pärast -?

Victor. Ah jo - noh, võib waff olla -
aga jätame jeda - kas ma muud ke-
dagi ei tunne?

Reinhard. Proua von Wildenheimi.

Victor. Tema on siin?

Reinhard. Ja - Tema elab siin lähedal
omas mõisas ja kutjutud on ta.

Victor. Noh, ta on igatahes tuttav -
shk tal küll juurt rõõmu ei saa olema,
muid jälle näha.

Reinhard. Misko mitte? ^{67.}

Victor. Pea ja, mis fiskekuksumine tähendab? See tundmus on mul tema vastu.

Reinhard. O, tema on edew!

Victor. Mitte rohkem kui kõik naeste-rahvad, just vastuoksa, tema on vähem edew, kui enam jaagu teifi. Tema oleks-see ainuke (jääb feisra).

Reinhard (oma kinnastega tegemist tehes). Mis tegune ainuke?

Victor. Jätame seda kas ja juba oma kinnastega wimmaks walmis-oleid?

Reinhard. Kohe.

Victor. Noh, ma ehitelen ennaft wähe pääl majatütrele. Jumalaga!

Reinhard. Jumalaga, Victor!

Victor (närwio, kuna ta tagumisesse jaali lähel). Ära ruttu, armas poeg!
(ära.)

Reinhard. See on õige - ta on jellepärast siin - jaäl - ta lähel otjekohes tema juurde. (waatab jaali.)

68.
5. stendus.

Sophie. Teener. Reinhard.

Sophie (palliülikommas, par. poolt).

Mina ei ole ometi mitte viimane?

Teener. Ei, armuline proua - ei tants-
fita veel. (ära.)

Sophie. Waga hää - siis on veel aega.
(Kohendab oma müsteid.)

Reinhard (näeb Sopheit). Ah, armuline proua,
misjuguine õnnetus -!

Sophie. Õnnetus?

Reinhard. Herra von Berndt on juin -
jäl jaalus -!

Sophie. Armas jumal - kui müdagi müüd
ei ole!

Reinhard. Ja - teie ei tea mitte, mis päraft,
- tema tädi jutustas mulle ise - tema ta-
hab preili valesküt saada.

Sophie. Seda tahab nii mõnigi. (Kehitab
olafid.)

Reinhard (rukk). Ja! (Hoiab suu kinni.)

Sophie. Jäma waevata ei saa amskenda -
ilma wõitluseta wõitu.

Reinhard. Tema saab müdugi kõik tege.

ma - ma tahan wähermal^{69.}t tema lähedusis
olla - wabandage, armuline proua! (Faha-
poole ära)

Sophie. Olge lahke! - Ma arwan, see berra
teeb õnnale ilmaaegu murefid - aga seda
juhtumist ei wõi ma mõista lasta, et selle
wäjakannatamata inimise ihteaduust
natura kärejida.

b. etendus

Valeska. Sophie.

Valeska (Keskelt). Äh - näe - Sophie - see on
ju tore - lafe emast kaalustada!

Sophie. Seda nimetan ma pidutujuko- ja
faraad ju õnnest, Valeska!

Valeska. Leiad ja seda nii imeliku olewat
- täna?

Sophie. Aga üttele mulle, siin Romeo ei
ole ikka veel parajat aega ja parajat
jona leida wõinud?

Valeska. Lafe see olla, Sophie!

Sophie. Waata õnneti wäikeft! Kas ei ole
ja ife mulle kõik ära jutustanud - Kas
ma ei tea wäga hästi, kuidas asjad sei-
lawad - Kas ma ei ole oma kaitewat kätt

70.
teie kohal hoidunud - ja niind üteldakse,
moorlane on oma töö teinud, moorlane
voib minna!

Valeska. O - ei - ei! Sa ei ole kellegi moor-
lane ja sa ei pea ka minema! Sa oled
minu armas - armas - jober - aga kui ma
kuuldaks - võõrad inimesed - ah, jäl
on ka juba papa!

7. etendus.

Reinbach. Sophie. Valeska. Siis Rein-
hard.

(Reinbach ja Reinhard keskest.)

Reinbach. Armuline proua, väga lahke,
et teie minu kätte vastu võtate.

Sophie Sõprade juurde tuldakse ju nii
häämelega. (Annab temale kätt.)

Reinhard (Valeskale). Armuline prei-
li, kas ma tohin jinnest waltserit paluda?

Valeska. Väga häämelega. (Teeb tähen-
dusi täntjukaartile)

Reinhard. Kas kotillon?

Valeska. Väga häämelega. (Teeb edasi
tähendusi)

Reinhard. Kas teil veel üko kadrija

ehk waba on?

71.

Valeska Teine.

Reinhard. Kui üks tants-waheli lihtak-
se, tahin ma joo- seda paluda?

Valeska. Wäga häameelega. (Kirjutab.)

Reinhard. Hm - hm - kas mul võib see
aun olla, leid õhtulanda wisa?

Valeska. Häameelega.

Reinbach (Sophiele). See kutsub wiinako-
mind kah veel.

Sophie. Arme eksitame!

Reinbach. Lubage, et ma oma pallipidu
kanninma ehte ise joo wiin. (Pakub
Sophiele käewart, tahawad minna)

Sophie. Tääl näen ma ju ühte kufari-
univormi - õigus, herra von Bernst-
kuidas see jua on saanud?

Reinbach (wiivitades). Kogemata
juhtumise kaudu - teie tunnete teda?

Sophie. Kes ei peaks seda lilleöödikut
mitte tundma? Tä on ju kõige agaraim
libitseja! (naljatas) paris casse eseur-
meie esimene naestekangelane!

Reinbach. Tä ei näe teile meeldima.

Jüa?

Victor. Mina -- tahtsin jün natuke
ümber waadata.

Sophie. Nii jüs päris liblik -- ühe lille-
peenra päält teise pääle. Teil on tõesti
poli!

Victor. Kahjuks tuleb mõnikord kare
juatup käsi, pistab waele liblika nõela
otja ja paneb ta kinni -- ma arwan
klaaskasti.

Sophie. Peab see wäike tähendus-abielu
pääle olema?

Victor. Ah ei -- see on minu mõtte kuju-
tuse ometi liiga kõrge -- ma olesin jüs
kinni paneemis jaoks teise jõna ja
klaaskasti jaoks teise pildi leidnud.

Sophie (Kõrwale). Oieti kahju sellest
mehest.

(Kõrgelt kuuldu polonaise muusika)

Victor. Ah -- muusika -- kas ma tohin
paluda, armuline proua?

Sophie. Ma pean tänama -- ma ei tant-
si mitte, heerra von Bernot.

Victor. O --!

Sophie. Selle löbu⁷⁴ jätan ma kergemeel-
se noorepo jaoks. (Keskelt ära)

Victor (ühikup pause järel, temale järel
vaadates). Kõhju fellest naesterahvalt!
Kui lakke ta võiko olla, kui tal mitte
alati jeda jalwawat terawust ei oleks. Mi-
nu aeg on ühikup (waatab kella) aga ma
ei taha juhtumist mööda lasta, et mõnda
tulust jutt tema pää pääle korjata! —

(Pisipastuwaleteenrile) He - armas sõber,
kas jün ligidal on mõni lillekauplus?

Teenet Kõhe kõrwal.

Victor. Laske mulle kõige ilufam lille-
kimp muwetheda, mis jaadawal on - um-
bes nagu see. (Wäitab Reinhardi oma p)
Jün on raha.

Teenet. Peab kõhe jündima. Herra oberft
kõsskifwad teile õhtufõõki katta; Kas
teil midagi felle wastu on, kui mafinna
wäikseste jalõngi katan? (Wäitab pah.
p. usse poole.)

Victor. Oberft on wäga lakke, teie wõik-
site mulle ka kell 11 ühe wänkri telli-
da?

Teener. Herra oberft käsikivad juba.

(par. p. ära.)

Victor. Kui hästi herra oberft oma wõo-
raste eft hoolitseb - tõesti rõõm näha!

(Tahab tantsufuadi minna, ukse peäl
tulewad naesterahwad vastu.)

8. etendus.

Valeska. Sophie. Pärast Reinhard.

Valeska. Teie ei tantsi mitte, herra von
Bernadt?

Victor. Mul oli see õnnetus ühte korwi
juada, armuline preili.

Valeska. Teie ei näe sugugi nii õnnetu
wälja.

Victor. Mina olen küll weel kergemeelse
nooresoo hulgaft - kuid oma jaatust peab
mehiselt kandma. (Keskelt ära.)

Sophie. Noh - teie rääkijite ju wäga soo-
jalt, mis sulle see asjesor siis jutustas?

Valeska (haledalt). Tä rääkis - libedast
parkettist - ilufast muusikaft.

Sophie. So?

Valeska. Minu maitserikkast ülinon-
naft -

Sophie. Muud midagi - Kas ta sul wa-
hemalt kätt pigistab?

Valeska. Ma ufun.

Sophie. See läheb ju hirmus igawaks.
Mina pean selle asja kord käfile
wõtma - mine, istu sinna sinisesse
tuppa.

Valeska. Mina? Missipärast siis?

Sophie. Mine aga - tee, mis ma sulle
ütlen. (Palutab Valeska pah. p. usse
juurde.) Istu sinna - tee natukene nagu
unistad, (annab Valeskale oma lewi-
taja) ja siin - pane minu tuulelewi-
taja laua peäle.

Valeska. Missipärast siis? (ära)

Sophie. Küll ja juba aru saada! (Läheb
usse ussiudid ette.) So - need õhkanifi
ei wõi ju enam wälja kannatada - ja
herra von Berndtil peab ka oma oota-
mata rõõm saada! (Keskuksele astu-
des ja laali rääkides.) Ah, armas herra
von Feldt, palun -

Reinhard (keskelt). Armuline proua!

Sophie (teeb nagu otliko - ta midagi) Ma

olen oma tulelehtaja ^{77.} kühkile laua
pääle jätanud - kas teie ei võiko mind
aidata oßida - ma ufun, ta on wift jäl
finifes toas.

Reinhard. Koige suurema häämelega!

Sophie. Aga sellegasi ole ruttu, kui teie ta
leiate, palun, hoidke ta siis alles.

Reinhard. Muudugi! (Lükkab esriidid kõr-
wale, on näha, kuidas ta kokmetult kummar-
dat, siis astub ta jisse, esriid langes tema
järele kokku)

Sophie. Minge aga! - So, nüüd on nad
usna urgi! Kui ta nüüd ei räägi, siis ei
jaa teda üleüldse mitte aidata. Oeldakse,
wanematete naesterahwastete teha see ise -
äralt löbu nooremate mehele panna -
nüüd istun ma siin ja pean wahti - ma
arwan toepoolt ma lähen wanaks!
(Ystub.)

g. etendus.

Victor. Sophie.

Victor (Keskelt). Ah - jäl ta on - hui!

Sophie (waatab ümber). Herra von
Berndt, teie kukute täna koguni oma

ofast wälja.

Victor. Mina?

Sophie. Kartlikult ajute teie naesterat - waste ümber - ja nüüd otjite teie nähta - wasti ürsildrust.

Victor. Mis - ma otjisin, olen ma praegu teidnud.

Sophie (kõrwale). Lilleöödik! (Kõwasti) See peab ometi häa tundmus olema - tulla - näha - ja wõita!

Victor. Mina ei tunne seda tundmüst, armuline proua - ma ei tule mitte, et wõita - mina näen aga, et imestada.

Sophie. Haha - teie peate oma ilufate kõnekäänude jaoks ilmjuütamaid hingelid otjima - minu pääle ei awalda teie nendega mingisugust mõju - mina ei usu teid ometi mitte.

Victor. Seda ma mõtlejin - ma tunnen teie labkust - seekord wõiksin ma ometi tõendada, mis - ma mõtlejin.

Sophie. Säl oleksin ma tõesti uudiski - mulik.

Victor. Kui teieid tanffiwad - wõrdlejin

79
ma teid teiste naesterahvastega.

Sophie. Wäga lakke!

Victor. Palun! Ma ei leidnud kedagi,
kes teile ligigi olesko-jaanud!

Sophie. Hahaha!

Victor. Litsgi püüdnud teil midagi.

Sophie (pilkevõtt). So?

Victor. Kõigil teistel naesterahvastel
oliwad lillekimbud, ainult teil mitte.

Sophie. Minu aednik jäi hiljaks.

Victor. Et teid päris täielikult ilmuda
lasta - olen ma sellele asjale nõuu leid-
nud - (Küna ta par. poole laua juurde lähed,
ja lillekimbu võtab, mis Reinhard firma
pani, enesele) Reinhard peab aitama.

(Kõvasti) Lubage, armuline proua, see
minu mõtete tõenduseks! (Udatab lille-
kimbu, mille küljes paal alla rippuma
peab.)

Sophie. Seda peab ütleva, wiisakas oska-
te teie olla!

Victor. See ei ole kellegi juurde - ühe
ilufa naesterahva vastu ainult loomu-
lik!

80.
Teener (par. poolt). Herravon Berndt,
kas ei sooviks teie nüüd õhtut jüüa?

Victor. Hääl küll - ja -! (Teener ära)
jääb toas.

Sophie. Nüüd õhtujook? (Touff üles.)

Victor. Ja - oberst käs kis - teie waban-
gate - (tahab wäikesse saali pah. Kätt.)

Sophie (temale teed kinni pannes). Ah -
teie loete ainult asja minuga jutujamist
ette?

Victor. Kui teie mind nüüd ühe waliku
ette seate, armuline proua - jäägu õhtu-
jook! (Teenerile, kes par. poolt kande =
lanuga jookijid toob.) Ma tänan! -

Ma wõinfin nädalate ja kuude kaupa
paastuda, kui teie lakkus - mulle ofaks-
saaks! (Läheb teinri juurde, räägib sel-
lega taha, teener jälle par. poole ära.)

Sophie (korrale). Kui ta teaks, mis jääb
jess jüüab! (Istub.) Kas teie ei istu minu
juurde? (Näitelawa taga muhkra) Aga
jumala pärast ilma jündimata - kumlete
neid häälid, kas see teid ei meelita?

Victor lüt? O ei - mina wõinfin - (istub.)

81.
Sophie. Hää küll, hää küll, herra von Berndt,
ma woin juba arvata, mis tuleb. Kui kerge
lauluwüsi esimest poolt kuuled -

Victor. Woib teist poolt ise juurde arvata -

Sophie. Hääranis, kui komponist mitte wai-
murikas ei ole! Meie hakkame juba teinetei-
sest aru saama. Aga jätame seda. Mis teie
poolt uudist kuulda on? Kas mõnda uut
ohwritalle jälle ei wõistata?

Victor. Erialgul räägitakse veel wümasest.

Sophie. Jaska veel?

Victor. Aga teie sõber on kui Phönix
jõrmuist tõusnud - herra von Golewski on
ohwriks langenud.

Sophie. Kuidas nõnda?

Victor. Teda wõeti laimamise pärast wastu-
tulele - tuli kahewõitlus; herra von Go-
lewski sai kuuli kärewarrest. Hakati sellest
kahewõitlusest rääkima, ilmsüüta naeste-
rahwa laimamisest - küllalt nüüd on
afi täiesti selge.

Sophie. Kes astus minu sõbra eest wälja?

Victor. Üks minu seltsimees.

Sophie. O, kuidas ma temale tänulik olen -

aga tema nimi? 82.

Victor. Wabandagi, armuline proua!

(Hoiab käre juu us) Saladus!

Sophie. Keda wõis preili von Lando huwitada?

Victor. See jündis ju asja enese pärast - ülekohus, mida tarwis karistada oli.

Sophie. O - idealistid ei ole meie ajal enam!

Victor. Wabel jekka.

Sophie. Aga ma wõin enesele ettekujutada, mis sugust arewust see jünditas!

Victor (naerdes). Ja - see oli üsna naljakas!

Sophie. Naljakas? - see armas, häa jelts kond! (Naturke terawalt) Muidugi, nahkkinnastes päält waadata on naljakas, ilma hädaohuta löbu.

Victor. Teie olete kare! - Kas teie juis ühtegi aumfat tundmusest ei usu?

Sophie. Mina pean niisugusest tundmusest isärastis wähe lugu, mis liiga palju kette pääl on. (Melega) Teatawad ifikus on jelles kunstis wäga ofawad!

83.
Victor. Teie olete mulle jägedasti ette keitnud,
et minu meelitused liiale lähewad. Mõrudus
kõjutab ka ainult teatawal määdul. (Tou =
Feb üles) Liig palju on kahjulik! - waimu-
rikas arst on rohtudega ettewaatlik. (Kumar =
Dus) Teie wabandate, armuline proua!

(Ära jaali)

Sophie (ülestoustes). See oli natuke Kare-
aga ma ei tea mitte, see inimene äritab
mind wastu tahtnult Kare olema; iga-
tahas-teab ta, mis ta minult mõtlema
peab. - Ah, minu kaitsjalused! Armuawal-
Dus kestis natuke kaua.

10. etendus

Reinhard. Valeska. Sophie.

Reinhard (pah. poolt). Armuline proua -
teie tunnelekkwitaja! (Armal Sophiele lek =
witaja.)

Sophie. Tä on lootuse järele oma kohuse
käitnud?

Reinhard. Ma tänan - ja - on natuke
loe! (Pühil otjaelift, juu-keskelt ära)

Sophie (Valeskale). Noh, kuidas on, Vales-
ka? Kas ta avaldas?

84.
Valeska. Mõtle õnneti - ta ei rääkinud
ei otta fuguugi - waktis mulle oma ilufate
filmadega juurelt otta; nõnda et ma jä-
ris kohaletuks jäin.

Sophie. Siis juhatas ei ole mitte halb!

Valeska. Siis näitas tema ka koha-
letuks jääma.

Sophie. Kah kää - ja siis?

Valeska. Siis pidas ta mulle kõne mee-
nustluseks üle!

Sophie. Minu jumal - kui ta vähemalt
kodanlike abile üle oleks rääkinud!

Valeska. Ma arvan, ta ei armasta
mind fuguugi.

Sophie. Mitte nii tragiliselt, wäikene!

On parem, kui mehel raske on, oma
armastusest rääkida, kui et see tal
liiga kergesti üle huulte libiseb.

Valeska. Aga koguni wait olla - see
on õnneti liig!

Sophie. Ainult kannatust! Teil on
ju terve kotillon veel ees!

Valeska. Aga mis fuguugine illus lillering-
ful on!

Sophie (naerdes). Ja - mul on ka omaid
aunistajad! - Lillejöödiku Käest! Haha -
Valeska. Sa naerad tema üle jelle eest?
Sophie. Veel enam - ma käin temaga
ka halvasti ümber.

Valeska. See on ülekohus; Sophie!

Sophie. Ah - kas ta jul ka oma ilufate
kõnekäänudega pää segamini ajanud
on?

Valeska. O ei! Aga minu perenaafi koku-
jed - ma pean jelle eest hoolt kandma, et
minu külalistega mitte halvasti ümber
ei käida. Papa on mulle jeda kokufeko-
steinud.

Sophie. Ah jo, see on teine asi! Ma võtan
ennast kokku ja katšun jeda jälle hääks-
teha.

Valeska. Mulle meelehääks - see on fi-
nult ilus!

Sophie. Egiotfa tahan ma sellega algada,
et ma tal tee päält eest ära lähen -
ta näikse jälle jia poole tüürivat! Oi-
guo! (Võtab Valeskal käe alt kinni.) Tule
- teeme nii, nagu väägikšime wäga

Lõpistest asjast.

86.

Victor / tuleb keskest nähtavale. Naeste-
rahvad teevad käänu; kuna tema ette tu-
leb, lähuvad nemad käfikäes keskest ära.)

Sophie. ~~See on paatulega keegi ilmap-kindlat~~
~~neft keppingut teha!~~ (Sophie ja Valeska
keskest ära.)

11. etendus.

Victor. Siis Reinhard.

Victor. See on õnneti selge! Niid läheb ta
mul veel koguni eest ära! (Lähel keskele
ja vaatab Sophiele ja Valeskale järele.) Nad
räägivad ja naeravad - wift küll minu
üle - ja jelle juures on ta nii ilus, nii
ilus - !

Reinhard (Victori juurde astudes). Sa
arwad preili von Rembachi?

Victor. Ja - ma arwan preili von Rem-
bachi.

Reinhard. Victor - ma pean sulle üt-
ma - ma usun, ma ei ole temale mitte
ükskõik.

Victor. Sa peiad wift küll usna armu-
awalduse ees?

87.
Reinhard Ja, ja - üsna - ma pean sulle
jeda ütlemä!

Victor Ütle jeda parem temale. Kas sul
siis julgust julgugi ei ole?

Reinhard. O - siiski - ma tahaksin talle
koik, mis ilus, kõrge ja auus on, nii ühe-
kõrvaga ütelda; aga mul ei ole jelle jaoks
jõnu - see on midagi tundmuse sinfonia
jamaft.

Victor. Nüüd lähel veel muusikaliseks!

Reinhard. Sageaasti olen ma enesele koik
üles kirjutanud - aga kui ma nendesse
filmadesse waatafin - näitas-je mulle nii
värwita, nii jõutu, - ma ei saanud jeda
üle kuulte.

Victor. Kas pean mina jeda temale
ütlemä?

Reinhard. Ei - ei!

Victor. Mul on kuulendi.

Reinhard. O, mul ka - ma mõtlefin
täna hommiku midagi wälja - kafar-
mus -

Victor (ehmatades, kõrvale). Kafarmus?!?

Reinhard. Meil on jäl harjutused - nü

Teine waatus.

Dekoraation:

Näitelawa kujutab suurt wöörastetuba, mis wööraspiduks jõe seatud ja wal- gustatud on. Pak. kätt kaga esriitiga üht, mis teisesi wöörastetuppa wiib. Par. kätt üht. See aken. Lahtistest ta- gumistest usteest peab pärast pallipidu kormetufi nägema - enne teretamised, pärast wööraste finna - tänna liiku- mised, kelle hulgas mõned uniwormis peavad olema.

1. etendus.

von Rembach. Teener.

Rembach. So - wiimaks - meiti kõik wal- mis - on ka wiimane aeg! (Waatab kel- la.) Wöörad peavad kohe tulema. (Teen- rite.) Pänge tänna hästi tähele ja wa- lage hoolega!

Teener. Teie käfu pääle, herra oberst!
(ära)

Rembach (enefeli). Prona Wildenheini tuleb, kes teab, mis tänna juhtub - aga,

Rembach, mitte uijapäifa!
2. etendus.

Valeska. Rembach.

Valeska (palli ülikonmas, keskelt). Minu armast, hää papa - kuidas ma tänase öhtu üle rõõmustan! (Kaaluksab Rembachi.)

Rembach (jundleb teda otjastjelt). Mina soovin sulle palju lõbu, minu armast Valeska!

Valeska Waata mulle kord otja. - Kuidas meeldin ma sulle?

Rembach. Wäga hästi, mu laps! Wäga hää! Suurepäraline!

Valeska (ümberwaadates). Kui walge ja hiilgaw meie juures wälja näeb - päris-tore!

Rembach. Ära unusta, mu laps, et sul täna ka kohuiseid tähta on. Sa pead perenaine olema. Ole hästi tähelepanelik!

Valeska. Muidugi, papa!

Rembach. Mõtle ka wanemrate naesterahwaste ja meesterahwaste pääle, mitte ainult oma tantijate pääle - kuuled ja?

Valeska. Sa pead minuga rahul olema, papa

60.
- pääle jelle saab mulle proua von Wilden
heim nende kohuste täitmise juures abiko-
stema - kui ma temaga üla kokku sain,
palusin ma teda.

Reimbach (huvitusega). So-so!

Valeska. Sul ei ole omegi midagi jelle was-
tu?

Reimbach. Jumal hoidku - just vastuosa!
Aga ütke mulle, kuidas võttis-ta minu
palve vastu?

Valeska (ilmsüüvalt). Kuidas?

Reimbach. Ma mõtlen, kas ta hämmeliga
jelle vastu võttis? - Seda on ju kogu näost
näha, kas ühte asja hämmeliga tehta-
se või mitte.

Valeska. Sophie on ju alati lahke minu
vastu - mispärast pidi ta jelle palve
tagasi lükkama? Lina oleb naljakas,
papa!

Reimbach. Naljakas? (Kõrvale) See ei
oleks mulle armas!

Teener (astub par. poolt fief). Herr
oberst, üks hufari-ohvitser, kes ennast
teatada tahab.

Rembach. Hufari-ohvitser - teataba -
nüüd?

Teener. Ja ütles, etta väga hädaline asi
ja nii -

Valeska (wabele rääkides). Muidugi on
ta sinu wooraspidust kuulnud.

Rembach. Ja loodab kutsu pääle - hahaha!
Noh, saate ühe tantfija juurde. (Teenerile)
Lase ta jisse tulla - mitte läbi saali - jia.

Teener. Hää küll! (ära par. poolt.)

Rembach (kuube kimmi pannes). Mine,
mü laps - mina olen nüüd teenistuses.

(Valeska lähel tahapoolt, jääb ukse juurde
jisma, kuni Victor jisse astub.)

3. stendus

Rembach. Victor (par. poolt).

Victor (parade-ülikonnas). Leitnant
von Berndt - Keisri-hufaride rügementist.

Valeska (enesele). See oskab wististi
hästi tantfida. (ära tagumisesse saali)

Victor. Teatan ennast sõrakumulekult - -
(jääb natuke kogelema.)

Rembach. Lida puhkusele lastud?

Victor (kuna ta ennast ümberwaadanud,

üks-jamm läbemale astudes, nature ta-
sajemalt). Neljaks-nädalaks-kindluse
aresti mõistetud?

Kernbach. Oho!

Victor. Et ma häämelega näeksin, et need
neli nädalat juba seljataga oleksivad,
palusfin ma, et mind õige pea lubataks
aresti algada - sellepärast toon ma ka
teadaandmise ise ühes. (Annab ühe
paberi ära)

Kernbach (lugedes). "Kahewõitlusele kut-
sumise pärast" (Victorile) Ma kahetse,
et ma sel kombel teiega tutvaks-jaan,
herra von Berndt.

Victor. Mina niisamati, herra oberst.
Neli nädalat jalgi olla, on hufarile
kahekorone nuhtlus.

Kernbach. Selle pääle oleksite teie wa-
remini mõtlema pidanud - aga nüi
olete teie kõik - enne lollused, siis ka-
hetfus.

Victor (sojawäeli kull). Teie käsu pääle,
herra oberst!

Kernbach. Muidugi on jälle mõni

naeste jekeldus põhjusks?^{63.}

Victor Teie kägu pääle, herra oberft.

Rembach Noh, see ei lähe mulle midagi konda.

Victor Teie kägu pääle, herra — (hoiab omal juu kimmi.)

Rembach Teie tahate siis oma aresti warsti algada?

Victor Nii pea kui võimalik.

Rembach Kui teile homme päew arwesse peab tulema, siis peaksite enne kella kahteteistkümmet kafarmus olema.

Victor Mul on ainult veel üks teate presidenti herrale, siis tahtsin ma jónakumelilikult paluda, et ma kohe kafarmusse kohiksin minna.

Rembach Presidenti herrat ei saa teie praegu kätte. Kui teie aga mõni tund minu külaline tahate olla, võiksite teie temaga juu kokku saada. Kui teie siis kell 11 ära jõidate, siis jõuate poole tunniga kafarmusse.

Victor Wäga lahke, herra oberft! Ma wotan tänades wastu.

Kembach. Teil hufaridel on juba korid
see esõigus-hullude tükki pääle (Kes-
kelt ära)

Victor. Tüie käfu pääle, herra oberst!
(üski.) Keina mees see komandandi her-
ra. Parumini ei wõi kongipõlw pääle
hakataqi - jüsgieci ole mul lusti emast
jelle pöörife jekka tormata - mõne tunni
järel langeb minul terve nõidus-kok-
ku - ma wõisfin kafarmus-jellest ai-
malt unistada.

4. etendus.

Victor Reinhard Teener.

Teener (par. p. tules) Obersti herra
wõtawad wöörastetoas wastu, herra as-
sesfor.

Reinhard (palli üliskõnnas, ühes-käes
lillesimpu ja walget kinnast, teises-käes
kübarat ja teift walget kinnast hoides,
parem. poolt jüfje astudes). Wäga hää!
Aga mul on kõik käed täis. Tüie näete,
ma pean emast emme ette walmistama.

Victor. Mis ma näen - Reinhard!

Reinhard. Victor - jina jün?

65.
Victor. Ja - ja fina näikse jõjateel marsfi-
wat?

Reinhard. Mina?

Victor (lillekimbu pääle näidates). Ja,
kui nüfugust rasket juurtükki kaagas
wead; - sellega ei taha ja õnneti palle ja ali
minna?

Reinhard. Miks mitte?

Victor. Noh - ja pead oma asjas kindel
olema; sest kui ja selle tõruda lillekim-
buga, nagu toonahawkiga - ühe naes-
terakwa juurde astud, siis teab terve
selts kōns, kust poolt tuul puhub!

Reinhard. Sul on õigus! Ma panen lil-
lekimbu yialgul jia kaeft ära. (Mähib
kelefinise paela, mis lillekimbu warre
küljes kimmi on, selle ümber ja paneb ta
wäikele laua pääle.) Ma olen jinnu järele
järis igatfenu, armas sõber!

Victor. Mis päraft poid ja siis kindlusesse
warjuli?

Reinhard. O - jinn on ka wäga kena.
Aga ütli mulle, kuidas oled fina jia
jäänud?

Victor. Mina? - Haha^{66.} -!

Reinhard. Kummal küsimus! Sa oled
wõõrile kutjutud?

Victor (rustu). Ja muidugi - kutjutud -
muidugi võiks ma ju mitte siin olla
- aga ma olen siin päris tundmata
- jutusta mulle siinfetelt naesterah-
wastest - Kas iludugi on?

Reinhard. Muidugi - kõige päält ober-
ti tütar! (õhmatades) Josefand Ju-
mal-Victor!

Victor (rahulikult). Noh?

Reinhard. Sa ei ole omegi mitte jelle-
päraft -?

Victor. Ah jo - noh, võib waft olla -
aga jätame seda - Kas ma muud ke-
dagi ei tunne?

Reinhard. Proua von Wildenbeimi.

Victor. Tema on siin?

Reinhard. Ja - Tema elab siin lähedal
omas mõisas ja kutjutud on ta.

Victor. Noh, ta on igatahes tuttav -
ehk tal küll suurt rõõmu ei saa olema,
minid jälle näha.

Reinhard. Mixs-mitte? ^{67.}

Victor. Pead ja, mis-fisjekuksumine tähendab? See tundmus on mul tema vastu.

Reinhard. O, tema on edew!

Victor. Mitte rohkem kui kõik naeste-rakvad, just vastuoksa, tema on wähem edew, kui enam jaqu teifi. Tema oleks-see ainuke (jäab feisima).

Reinhard (oma kinnastega tegemist tehes). Misfugune ainuke?

Victor. Jätame seda kas ja juba oma kinnastega wimaks walmis-oleid?

Reinhard. Kohe.

Victor. Noh, ma ehitelen ennaft wähe pääl majatütrele. Jumalaga!

Reinhard. Jumalaga, Victor!

Victor (naerdes, kuna ta tagumisesse jaali lähleb). Ära ruttu, armas poeg!
(ära.)

Reinhard. See on õige - ta on sellepärast siin - jaäl - ta lähleb ottekohe tema juurde. - (waatab jaali.)

Sophie. Teener. Reinhard.

Sophie (palliulixonnas, par. poolt).

Mina ei ole ometi mitte wiimane?

Teener. Ei, armuline proua - ei tant -
fita veel. (ära.)

Sophie. Waga hää - siis on veel aega.

(Kohendab oma rüüsid.)

Reinhard (näeb Sopheit). Ah, armuline proua,
misjuguine õnnetus -!

Sophie. Õnnetus?

Reinhard. Herra von Bernot on jün -
jääl faalus -!

Sophie. Armas jumal - kui midagi muud
ei ole!

Reinhard. Ja - keie ei tea mitte, mis pärast,
- tema tädi jutustas mulle ise - tema ta-
hab preili valeskät saada.

Sophie. Seda tahab nii mõnigi. (Kehitab
olafid.)

Reinhard (nutte). Ja! (Hoiab juu Kimmi.)

Sophie. Jlnia waevata ei saa amskin da -
ilma wõitluseta wõitu.

Reinhard. Tema saab müüdugi kõik tege.

ma - ma tahan wähermalt tema läheduse
olla - wabandage, armuline proua! (Faha-
poole ära)

Sophie. Olge lahke! - Ma arwan, see heera
teeb omale ilmaaegu murefid - aga seda
juhtumist ei wõi ma mõista lasta, et selle
wäjakammatamata inimese jeteadwust
natuke kärpida.

b. etendus

Valeska. Sophie.

Valeska (Keskest). Ah - näe - Sophie - see on
ju tore - lafe emast kaalustada!

Sophie. Seda nimetan ma pidutujukso- ja
faraad ju õnnest, Valeska!

Valeska. Leiad ja seda nii imelikku olewat
- täna?

Sophie. Aga ütke mulle, jinnu Romeo ei
ole ikka weel parajat aega ja parajat
fona leida wõinud?

Valeska. Lape see olla, Sophie!

Sophie. Waata õnneti wäikeft! Kas ei ole
ja ife mulle kõik ära jutustanud - Kas
ma ei tea wäga hästi, kuidas asjad sei-
sawad - Kas ma ei ole oma kaitsewat kätt

70.
teie kohal hoidnud - ja niisid üteldakse,
moorlane on oma töö teinud, moorlane
woib minna!

Valeska O - ei - ei! Sa ei ole kellegi moor-
lane ja sa ei pea ka minema! Sa oled
minu armas - armas - jober - aga kui meid
kuuldaks - woõrad inimelid - ah, jaäl
on ka juba papa!

7. etendus.

Reinbach. Sophie. Valeska. Siss. Rein-
hard.

(Reinbach ja Reinhard keskest.)

Reinbach. Armuline proua, waga lahke,
et teie minu kutsu vastu wõtsite.

Sophie Soprade juurde tuldaske ju nii
häämelega. (Annab termale kätt.)

Reinhard (Valeskale). Armuline frei-
li, kas ma tohin jinnest waltserit paluda?

Valeska. Waga häämelega. (Teib tähen-
dusi tantfukaartile.)

Reinhard. Ka kotilloni?

Valeska. Waga häämelega. (Teib edasi
tähendusi.)

Reinhard. Kas teil weel üko kadrilje

chik waba on?

71.

Valeska Teine.

Reinhard Kui üks tants-waheli lifatase, tahin ma joo-jeda paluda?

Valeska Wäga häameelega. (Kirjutab)

Reinhard Hm - hm - kas mul võib see aue olla, teid õhtulanda wia?

Valeska Häameelega.

Reinbach (Sophie). See kutsub wiimaks minid kah weel.

Sophie. Ärme eksitame!

Reinbach. Lubage, et ma oma pallipidu kannisra ehte ise jise wiin. (Pakub Sophie käewart, tahawad minnas)

Sophie. Säl näen ma ju ühte hufari-univormi - õigus, herra von Bernot - kuidas see jua on saanud?

Reinbach (wiivitades). Kogemata juhtumise kaudu - teie tunnete teda?

Sophie. Kes ei peaks jeda lilleöödikut mitte tundma? Tä on ju kõige agaraim libitaja! (naljatades) paris casse eseur-mei esimene naestexangelane!

Reinbach. Tä ei näe teile meeldima.

Sophie. Kes-igakuhele meeldida tabab, peab sellega leppima, et ta ühele ei meeldi.

Rembach. Wäga õige.

Sophie. Mina omalt poolt armastan täis-mehi.

Rembach (ajab rüüna ette). Hm hm! (Telle aja jooksul Reinhard Valeska keppimise usse juurde juhatanud; kui Victor ilmub, lähewad naised, temale teed andes, ruttu ära)

Victor. Ah, armuline proua - misjugu ne jaatuse lahkusteid siin näha!

Sophie. Ma imestan, herra von Bernot, et teie mitte kobe ei üttele, et teie ainult minu pärast siin olete.

Victor (wäga lahkelt). Seda teie niimist küll ei usuks - (Rembachi poole) ja herra oberst waff ka mitte?

Rembach (heda ähwardades). Ei, teie wõrukael! (Sophiele) Wabanõdage, president tuleb! (Keskelt ära)

Sophie. Aगतोपि जैतुं राक्षसा - kuidas tulite teie oma wärsalga juurest ära

Jüa?

Victor. Mina -- tahtsin siin natuke
ümber waadata.

Sophie. Nii siis päris-liblik - ühe lille-
peenra päält teise pääle. Teil on tõesti
poli!

Victor. Kahjuks tuleb mõnikord kare
jratup käsi, pistab waele liblika nõela
otja ja paneb ta kinni - ma arwan
klaaskasti.

Sophie. Peab see wäike tähendus-abielu
pääle olema?

Victor. Ah ei - see on minu mõtte kuju-
tuse ometi liiga kõrge - ma oleksin siis
kinni panemise jaoks teise lõna ja
klaaskasti jaoks teise pildi leidnud.

Sophie (Kõrwale). Oieti kahju sellest
mehest.

(Kahjuks kuulub polonaise muusika)

Victor. Ah - muusika - kas ma tohin
paluda, armuline proua?

Sophie. Ma pean tänama - ma ei tant-
si mitte, herra von Bernot.

Victor. O -!

Sophie. Selle lobu⁷⁴ jätan ma kergemeel-
se noorepo jaoks. (Keskelt ära)

Victor (ühikup paus järele, temale järele
vaadates). Kahju sellest naesterahvast!
Kui lakke ta võiks olla, kui tal mitte
alati jeda jalavapat teravust ei oleks. Mi-
nu aeg on lühike (vaatab kella) aga ma
ei taha juhtumist mõnda lasta, et mõnda
tulist juht tema pää pääle korjata! —

(Liispastuval teenrile) He - armas sõber,
kas jün ligidal on mõni lillekauplus?

Teener. Kohe kõrval.

Victor. Laske mulle kõige ilusam lille-
kimp müüetjeda, mis jaadaval on - un-
bes nägu see. (Näitab Reinhardi oma p)
Lüün on raha.

Teener. Peab kohe jündima. Herral oberst
kassikirivad teile õntufööri katta; kas
teil midagi selle vastu on, kui mafirma
väiksele jalongi katan? (Näitab pah.
p. ukse poole.)

Victor. Oberst on väga lakke, tee võin-
fite mulle ka kell 11 ühe wankri telli-
da?

Teener. Herra oberft käsijivad juba.

(par. p. ära.)

Victor. Kui hästi herra oberft oma wõo-
vaste eft hoolitseb - tõesti rõõm näha!

(Tahab tantsufuadi minna, ukse pääl
tulewad naisterahwad vastu.)

8. etendus.

Valeska. Sophie. Pärast Reinhard.

Valeska. Teie ei tantsi mitte, herra von
Berndt?

Victor. Mul oli see õnnetus ühte korwi
jaada, armuline preili.

Valeska. Teie ei näe sugugi nii õnnetu
wälja.

Victor. Mina olen küll weel kergemeelse
nooresoo hulgaft - kuid oma jaatust peab
mehiselt kandma. (Keskelt ära.)

Sophie. Koh-teie rääkijite ju wäga soo-
jalt, mis sulle see asjesor siis jutustas?

Valeska (haledalt). Tä rääkis-libedast
jarkettist - ilufast muusikaft.

Sophie. So?

Valeska. Minu maitseprikkast ülikon-
nast -

Sophie. Muid midagi - Kas ta ful wä-
hemalt kätt pigistas?

Valeska. Ma ufun.

Sophie. See lähel ju hirmus igawaks.
Mina pean selle asja korõ käfile
wõtma - mine, istu sinna sinisesse
tuppa.

Valeska. Mina? Missäraft siis?

Sophie. Mine aga - tee, mis ma sulle
ütlen. (Talutab Valeska pah. p. usse
juurde.) Istu sinna - tee natukene nagu
unistad, (annab Valeskale oma lewi-
taja) ja sin - pane minu tuulelewi-
taja laua pääle.

Valeska. Missäraft siis? (ära)

Sophie. Küll ja juba aru saad! (Lähel
usse uuriidid ette.) So - neid õhkamisi
ei wõi ju enam wälja kannatada - ja
herra von Bernsttil peab ka oma oota-
mata rõõm saama! (Keskustele astu-
des ja laali rääkides.) Ah, armas herra
von Feldt, palun -

Reinhard (keskelt). Armuline proua!

Sophie (teeb nagu otseks ta midagi) Ma

olen oma tuulelehtitaja ⁷⁷kiikungile laua
pääle jätanud - kas teie ei võiko mind
aidata offida - ma ufun, ta on wift jääl
finifes toas.

Reinhard, kõige suurema häämelega!

Sophie. Aga sellega ei ole ruttu, kui teie ta
leiate, palun, hoidke ta siis alles.

Reinhard. Muudugi! (Lükkab esirüüed kõr-
wale, on näha, kuidas ta kokmetult kumar-
dad, siis astub ta fiske, esirüü langes tema
järele kokku)

Sophie. Minge aga! - So, nüüd on nad
usna uski! Kui ta nüüd ei räägi, siis ei
jaa teda üleüldse mitte aidata. Oeldakse,
wanematete naesterahwastete teha see ise-
äralt löbu nooremad mehele panna -
nüüd istun ma siin ja pean wahti - ma
arwan toepoolt ma lähen wanaks!
(Ystub.)

9. etendus.

Victor. Sophie.

Victor (keskelt). Ah - jäl ta on - hui!

Sophie (waatab ümber). Herra von
Bernot, teie kukute täna koguni oma

ofast wälja.

Victor. Mina?

Sophie. Karilikult ujute teie naesterah-
waste ümber - ja nüüd ofsite teie nähta-
wasti ürkilduft.

Victor. Mis ma ofsin, olen ma praegu
leidnud.

Sophie (kõrwale). Lilledöödik! (Kõwasti)
See peab ometi häa tundmus olema -
tulla - näha - ja wõita!

Victor. Mina ei tunne seda tundmuff,
armuline proua - ma ei tule mitte, et
wõita - mina näen aga, et imestada.

Sophie. Haha - teie peate oma ilufate
kõnekäänude jaoks ilmsüütamaid kin-
gefid ofsin - minu pääle ei awalda
teie nendega mingisuguff mõju - mina
ei usu teid ometi mitte.

Victor. Seda ma mõtlefin - ma tunnen
teie labkuff - see kõik wõisfin ma ometi
toendada, mis ma mõtlefin.

Sophie. Tääl oleksin ma tõesti uudiski-
mulik.

Victor. Kui teised tantsiwad - wõrdlefin

79
ma teid teiste naesterahvastega.

Sophie. Waga lakke!

Victor. Palun! Ma ei leidnud kedagi,
kes teile ligigi oleks saanud!

Sophie. Hahaha!

Victor. Lõusgi püüdnud teil midagi.

Sophie (pilkevõlt). So?

Victor. Kõigil teistel naesterahvastel
oliwad lillekimbud, ainult teil mitte.

Sophie. Minu aednik jäi hiljaks.

Victor. Et teid päris täielikult ilmuda
lasta - olen ma jellele asjale nõuu leid-
nud - (Kuna ta par. poole laua juurde lähel,
ja lillekimbu võtab, mis Reinhard sinna
pani, enesele) Reinhard peab aitama.

(Kõvasti) Lubage, armuline proua, see
minu mõtete tõenduseks! (Võtab lille-
kimbu, mille küljes paal alla rippuma
peab.)

Sophie. Seda peab ütlemas, wiifakas oska-
te teie olla!

Victor. See ei ole kellegi suudagi - ühe
ilusa naesterahva vastu ainult loomu-
lik!

80.
Teener (par. poolt). Herra von Berndt,
kas ei sooviks teie niid õhtut jüua?

Victor. Häa küll - ja -! (Teener ära)
jääl taas.

Sophie. Niid õhtufoök? (Toupe üles.)

Victor. Ja - oberft käskis - teie waban-
date - (tahab wäikesse saali pah. kätt.)

Sophie (temale teed kimmi pannes). Ah -
teie loete ainclife asja minuga jutuajamisest
ette?

Victor. Kui teie mind niisuguse waliku
ette seate, armuline proua - jäägu õhtu-
foök! (Teenrile, kes par. poolt kande =
lanaga foökisid toob.) Ma tänan! -

Ma wäiksin nädalate ja kuude kaupa
paastuda, kui teie lahkus - mulle ofako-
saaks! (Läheb teenri juurde, räägib sel-
lega taha, teener jälle par. poole ära.)

Sophie (kõrvale). Kui ta teeks, mis jääl
jees jüuab! (istub.) Kas teie ei istu minu
juurde? (Näitelawa taga muusika) Aga
jumala pärast ilma jündimata - kuulete
neid häälisi, kas see teid ei meelita?

Victor lüt? Ei - mina wäiksin - (istub)

81.
Sophie. Hää küll, hää küll, herra von Berndt,
ma woin juba arwata, mis tuleb. Kui kerge
lauluwüfi esimest poolt kuuled -

Victor. Woib teist poolt ise juurde arwata -

Sophie. Heäranis, kui komponist mitte wai-
murikas ei ole! Meie hakkame juba teinetei-
sest aru saama. Aga jätame seda. Mis teie
pool uuesti kuulda on? Kas monda uut
ohwritalle jälle ei wõistata?

Victor. Esialgul räägitakse veel wümafest.

Sophie. Jaska veel?

Victor. Aga teie sõber on kui Phönix
põrmust tõusnud - herra von Golewski on
ohwriks langenud.

Sophie. Kuidas nõnda?

Victor. Seda wäeti laimamise pärast wastu-
tulele - tuli kahewõitlus; herra von Go-
lewski sai kuuli käwarresse. Hakati sellest
kahewõitlusest rääkima, ilmsüüta naaste-
rahwa laimamisest - küllalt nüüd on
afi täiesti selge.

Sophie. Kes astus minu sõbra eest wälja?

Victor. Üks minu seltsimees.

Sophie. O, kuidas ma temale tänulik olen -

aga tema nimi? 82.

Victor. Wabandage, armuline proua!

(Hoiab käre juu us) Galadus!

Sophie. Kida wõis preili von Lando hu-
witada?

Victor. See jündis ju asja enese päraft-
ülekohus, mida harwis karistada oli.

Sophie. O - idealistifid ei ole meie ajal
inam!

Victor. Wabel jekka.

Sophie. Aga ma wõin enefe ettekuju-
kada, mis juugust arewust see jünditas!

Victor (naerdes). Ja - see oli usna nal-
jakas!

Sophie. Naljakas? - see armas, hää
fetskonõ! (Nature terawalt) Muidugi,
nahkkinnastes päält waadata - on nal-
jakas, ilma hädaohuta löbu.

Victor. Teie olete kare! - Kas teie juis üh-
tegi aumfat tundmuff ei ufu?

Sophie. Mina pean niisugustest tundmus-
teft ifääranis wähe lugu, mis liiga palju
kette pääl on. (Melega) Teatavad ifikud
on jelles kunstis wäga ofawad!

83.
Victor. Teie olete mulle jägedasti etteheitnud,
et minu meelitused liiale lähevad. Mõrudus
kõhutab ka ainult teataval määral. (Tou-
fel üles) Liig palju on kahjulik! - waimu-
rikas arst on rohtudega ettewaatlik. (Kumar-
Dus) Teie wabandate, armuline proua!

(ära jaali)

Sophie (ülestoustes). See oli natuke Kare-
aga ma ei tea mitte, see inimene äritab
mind vastu tahtmist Kare olema; iga-
takes-teab ta, mis ta minult mõtlema
peab. - Ah, minu kaithalused! Armuawal-
Dus kestis natuke kaua.

10. etendus

Reinhard. Valeska. Sophie.

Reinhard (pah. goolt). Armuline proua -
teie kuulekwhitaja! (Armal Sophiele lek-
witaja.)

Sophie. Tä on lootuse järele oma kohuse
kätanud?

Reinhard. Ma tänan - ja - on natuke
loe! (Pühil otjaesift, juis-keskelt ära.)

Sophie (Valeskale). Noh, kuidas on, Vales-
ka? Kas ta avaldas?

84.
Valeska. Motte onneti - ta ei rääkinud
siisija fuguigi - waktis mulle oma ilufate
filmadega juurelt otja; nõnda et ma pä-
ris kohnetus-jään.

Sophie. Siisefuhatas ei ole mitte halb!

Valeska. Siis-näitas-tema ka kohnet-
tus-jääma.

Sophie. Kah hää - ja siis?

Valeska. Siis-pidas-ta mulle kõneme-
nuhtlufkadufe üle!

Sophie. Minu jumal - kui ta wähemalt
kodanlike abielu üle oleks rääkinud!

Valeska. Ma arwan, ta ei armasta
mind fuguigi.

Sophie. Mitte nii tragilifelt, wäikene!
On parem, kui mehel raske on, oma
armastufest rääkida, kui et see tal
liiga kergesti üle huulte libiseb.

Valeska. Aga koguni wait olla-see
on onneti liig!

Sophie. Hinult kannatust! Teil on
ju terve kotillon weel es!

Valeska. Aga mis fuguine ilus lillekimp-
ful on!

Sophie (naerdes). Ja - mul on ka oma
annustajad! - Lilliföödiku käest! Haha -
Valeska. Sa naerad tema üle selle seft?
Sophie. Veel enam - ma käin temaga
ka halvasti ümber.

Valeska. See on ülekohtus, Sophie!

Sophie. Ah - kas ta jul ka oma ilufate
kõnekäänudega pää segamini ajanud
on?

Valeska. Ei! Aga minu perenaise koku-
sed - ma praan selle seft hoolt kandma, et
minu küdalistega mitte halvasti ümber
ei käida. Papa on mulle seda kokufeko-
steinud.

Sophie. Ah jo, see on teine asi! Ma võtan
ennast kokku ja katšun seda jälle hääks-
teha.

Valeska. Mulle meelehääks - see on fi-
nuft ilus!

Sophie. Esiotja tahan ma sellega algada,
et ma tal tee päält seft ära lähen -
ta näiskje jälle siia poole tüürivat! Oi-
guo! (võtab Valeskal käe alt kinni) Tule
- teeme nii, nagu väägiskime väga

tofiesteft arjastest.

86.

Victor (tuleb keskest nähtavale. Naeste-
rahvad teevad käänu; kuna tema ette tu-
leb, lähewad nemad käfikäes keskest ära.)

Sophie. ~~See on paatusega keegi ilmas kindlat~~
~~wift lep. ingul teha!~~ (Sophie ja waleska
keskest ära.)

11. etendus.

Victor. Siis Reinhard.

Victor. See on õmeti jelge! Niid läheb ta
mul weel koguni eest ära! (Läheb keskele
ja waatab Sophiele ja waleskale järele.) Nad
räägiwad ja naerawad - wift küll minu
üle - ja jelle juures on ta nii ilus, nii
ilus - !

Reinhard (Victori juurde astudes). Sa
arwad preili von Rembachi?

Victor. Ja - ma arwan preili von Rem-
bachi.

Reinhard. Victor - ma pean sulle ütle-
ma - ma ugin, ma ei ole temale mitte
ükskõik.

Victor. Sa peiad wift küll üsna armu-
awalduse ees?

87.
Reinhard Ja, ja - üsna - ma pean sulle
jeda ütlemä!

Victor Ütle jeda parem temale. Kas sul
fiis julgust julgugi ei ole?

Reinhard. O - fiisgi - ma tahaksin talle
koik, mis ilus, kõrge ja uus on, nii ühe-
korraga ütelda; aga mul ei ole selle jaoks
jõudu - see on midagi tundmuste sinfonia
jarmast.

Victor. Nüüd lähel veel muusikaliseks!

Reinhard. Sagedasti olen ma enesele koik
üles kirjutanud - aga kui ma nendesse
filmadesse waatafin - näitas see mulle nii
värwita, nii jõutu, - ma ei saanud jeda
üle huulte.

Victor. Kas pean mina jeda temale
ütlemä?

Reinhard. Ei - ei!

Victor. Mul on huuleandi.

Reinhard. O, mul ka - ma mõtlefin
täna hommiku midagi wälja - Kafar-
mus -

Victor (chsmatades, kõrvale). Kafarmus?!?

Reinhard. Meil on jäl harjutused - nü

88.
aegamööda sammudes - (kõstas jalga)
kulewad kõisfugu mõtted.

Victor. Aha - noh, mis-ful juis- mõttesse
fuli?

Reinhard. Üks luuleline abinõu ja õmetsi
ti päris selge.

Victor. See abinõu on hirmus lihtne -
ja ütled kolm sõna: „Mina - armas:
kangid” - see on kõik!

Reinhard. Ja- ja - päris õige - see
on kõik! (Otsib oma lillekimpu)

Victor. Mis- ja juis- otsid?

Reinhard. Ma panin õmetsi oma
lillekimbu emist juis.

Victor. Oh häda!

Reinhard (otsides). Arusaamata!

Victor. Armas poiss - mul oli emist
hädasti ühte lillekimpu tarvis - ma
mõljin juis oma.

Reinhard (ahmatanult). Lina?

Victor. Ja - ära pane pahaks - ma
tellisin kobe teise.

Reinhard. Victor - mis- ja jäl oled
teinud?!

Victor. See ei ole ju juur õnnetus!

Reinhard. On küll! Niifugust lilledkimpu ei saa ja mulle fregugi ajemele anda.

Victor. Aga, armas-poeg, Kas-jääl Keo-
kel üks Kamelie - ehk üks-roos on -
see on ometi üks tapukas!

Reinhard. Aga jääl oli üks finine lint
külls.

Victor. Selle lajõn ma julle ka teha - veel
pikema.

Reinhard. Lindi pääl oli aga midagi
trükitud.

Victor. Trükitud?

Reinhard. Väikesti kuld tähtedega:

"I love you!"

Victor. Jafand jumal -!

Reinhard. "Ma armastan sind" - see
oli ju minu leidus!

Victor (kõrvale). Sellega käib nüüd Wil-
denheim ümber - see on ju hirmus lu-
gu - kui ta seda näeks - see teeks mind
igaweks ajaks naeruvääriliseks.

12. etendus.

Endised. Teener.

Teener (par. poolt lilledega). Tellitud lille-
kimp, herra leitnant!

Victor Täna! (Annab lillekimbu
Reinhardile.) Säh, armas jõber!

Reinhard (mahalöödud). Mis ma sellega
pääle pean hakkama?

Victor. Küsi parim, mis mina pääle
pean hakkama? Ja ometi peab siin
midagi tegema! (Teenrile, kes tahapoo-
le jaali on vaadanud ja nüüd par. poo-
le ära tahab minna.) Armas jõber, mu-
retsege mulle kohe käärid!

Teener. Käärid?

Victor. Ja - käärid - lõikamiseks -
aga ruttu, saate hääd jootraka!

Teener (pääd raputades). Käärid?

(ära par. poole)

Reinhard (vaatleb lillekimpu, nukkalt).

Oh - minu lint! - Ole nii häa - hoia
teda üks filmapilex - ma waatan, kus-
ta on. (Annab Victorile lillekimbu.)

Aga ära anna teda jälle ära! See on
vähemast natukeingi.

Victor. Üks-kord ja mitte enam!

Reinhard (Keskelt ära ^{21.} minnes). Homme
mõllen ma kafarmus-midagi uut wälja!
Victor (ehmatanult). Paewas! (waatab
kella) Juba kell kümme, mul ei ole enam
palju aega. Aga nüüd peab kindel olema
- üteln ta kääd wõi halba - mina ei
lagane enne, kui ma tal need kolm
sona jälle käest ära olen wõtnud. Kui
käärid juba sin olexivad! (Zotub gar-
poole.)

13. etendus.

Valeska. Sophie. Victor. Sis teener.

Valeska (Victori pääle näidates) Saäl ta
on ära unusta, mis- ja mulle lubajid.

Sophie. Ma tahan häi olla. Ah, herra
von Berndt, juba jälle lilekimbuga?

Meie eksitame küll - teie mõllete müidugi
parajasti ilufate sonade pääle, mis- teie
lille äraandmisel ütlete?

Victor. Teie eksite, armuline proua -
ja mulle on ju wäga armas, et teie ise
neid ilufaid sonu kuulda wõite. (Vales-
kale) Herra von Feldt on jeda teile

määranud, et ta aga ise siin ei ole, siis
palun teid nii lahke olla ja seda mi-
nu käest lahkesti vastu võtta.

Valeska. Ma tänan väga - kui ilus!

Sophie. Ma annan kihla - need lilled
olete teie tellinud!

Victor. Tellinud - ja - aga -

Sophie. Ma tunnen oma inimeti.

(Räägib tafa Valeskaga.)

(Teener par poolt kääridega.)

Teener (tafa). Herrra leitnant, käärid.

Victor (astub teeneri juurde). Pst - (wõ =
tab käärid), natuke juured, (Katsub, kõr-
vale) aga näivad lõikama. (Teenerile)

Hää küll! (Teener ära.)

Valeska (lillekimbunga tegemist tehes).

Ma arvan, see on ilusam, kui minu
oma.

Sophie. Palun väga - waata aga -
linterid ei ole ful jalgugi!

Victor (ühmatades). Jofand Jumal!

(Et naesterabwaste tähelepäremist muja-
le juhtida, kõvasti) Krosslihter on
koesti imetore - waadake ainult, minu

Daamed!

Sophie. Mis-jellega siis on? } (ühe korraga, kuna
Val. o, see on wana! } nad üles waatawad.)

Victor. See läige, see wärwidemäng - minna
leian jelle kroonliiktri fuurepäralise olewat.
(Katjub kääridega ilma tagajärjeta lille-
kimbu ligidale pääfida.)

Sophie. Ma ei näe midagi isepäralist.

Victor. Istuge ainult siia! Kas-ma ei
pea teie lillekimpu hoidma?

Sophie. Tänan! (Kuna Sophie üles waa-
tab, loikab ta ühe paelaotja ära.)

Victor. Wabandage, armuline proua!
(Kõrvale) Jummalale tänu!

Sophie (valeskale). Näed sa, nü on tema
mis-juttu ajada - wäga waimurikas!
Mul läheb raskeks oma lubamist pida-
da.

Victor (on paela kõrvale waadanud, ka
teifelt poolt, enesele). Midagi - see on wa-
le ots! (Pistab paela taskusse, Sophiele)

Teie oskate inglisekeelt, armuline proua?

Sophie (naerdes). Kuidas-teie jelle küsimuse

paiale tulete? 94.

Victor. O - ainult nii üleüldiselt. Mulle ei meeldi inglise keel sugugi - ta kõlab nii lai, mitte sugugi õrn.

Valeska. O - ärge arvake, et ühele inglise neiuale magus ja õrn ei kõla, kui talle keegi ütleb: "I love you"!

Victor (chumatahes). Inglise neiuale muudugi - see ei ole ju teifiti harjunud; enamakeeli kõla on ju ikka armas.

(Päga näitelava algab polka muusika)

14. etendus.

Reinhard. õudised.

Reinhard (Valeskale). Armuline prouli, kas ma tohin paluda - ?

Valeska. Meie polka! (Münes) Ma pean teid veel tänama - see on tore!

Reinhard. O, võtke hääks! (Wüb ta keskest ära)

Sophie. Müüd oleme siis jälle üksi!

Victor. Ja. (Kõrvale) Kui ta ongi mitte ahtelugu lindiga ei mängiks.

Sophie. Ma tulin hääde mõtetega - istunne. (Jstuvad, paneb lillekimbu)

eneft ette laua pääle.)

73.

Victor (kõrvale, käärifid lõksutades).

Nüüd peab lõikus kordamine! (Jõutub.)

Sophie. Kui ülekohut on tehtud, siis ei jää midagi muud paremat teha, kui seda ülestunnistada ja jälle hääks-teha.

Victor. Ja, väga õige! (Wõtab lillekinibu.)

Sophie. Palun, jätke minu lilled rahule!
(Wõtab Victori käest ära ja paneb ta laua pääle.)

Victor Wabandage!

Sophie. Ma tahan teile näidata, et mul hääd mõtted on. Ennist liikkajin ma teie kantfukutse tagasi.

Victor. Ja.

Sophie. Jemmelikupe pärast - ma tahtsin öieti häamelega. (Kergelt, ennast toolile toetades.) Meie kantfime üheskoos kotiljoni.

Victor (kõrvale). Kafarmus.

Sophie. Kas teie jellega rahul olete?

96.
Victor. Ma tahan, armuline proua-
mina - mina ei tahtnud tana puguigi
kantsida.

Sophie. Ah, herra von Berndt - jonnita
woib küll wahete wahel moni naeste -
rahvas - kui ta ilus on, jinnib see talle
paris kenasti - aga üks meesterahvas!
Palun, laske õnneti minu lilled olla!

Victor (Keo käe jälle lillekimbu järule wälja
firutas). Wabandage! Aga ma ei jonnii
mitte - see ei ole tõesti mitte võimalik -
et ma jona andnud oleksin. -

Sophie. Ah, niipugusti paladustega woik-
fite teie ühe leids meteifskümmne aastase
kütarlappe pääle mõjuda; aga minuft
ei woie teie seda arvata, et ma ühe bufari-
ohwitseri wande jisse ufusjin (Mängib
lindiga.)

Victor. See on tõesti nature liig nõud-
mine. (Kõrwale.) See lint!

Sophie. Ma tahan teile hääd nõuu an-
da, herra von Berndt. Teil on nature
waimu, ka waimuannet - aga teie ei
tarwita mõlemaid õigesti. Teie püüate

mõjuda jelle läbi - (on lindi läbi formede
kõmmamud ja wahib nagu mõtetes ta pää-
le.)

Victor (kõrvale, äritatult). Nüüd ta loeb!

Sophie. Kuidas ma pean ütlevat? - ?

Victor (üleskarates). Jõhann Jumal!

Sophie (läheb paala lahti). Mis-teil siis-
on? (Tõuseb üles.)

Victor. Ma ei wõi seda näha! (Läheb
kääriga tema poole.)

Sophie. Mu Jumal, mis-teil siis-jaäl
on - käärid? (Tõuganeb tagasi.)

Victor. Wabandage - ja - need on käärid.

Sophie (kartlikult). Aga mis-teie neudega
tahate teha?

Victor. Mul on hää wärwide maitse -
ma näen, et see kokkufade fugegicci
kõlba -

Sophie. Arwate teie seda linti? (Hoi-
ab lillekimbu linti kleidi lindiga kõr-
mu.)

Victor. Ja. - Lubage - palun - üks-til-
mapilk! (Kõikab lindi ära, kõrvale)
Jumalale tänu!

Sophie. Teie olete kardetav⁷⁸ oma ilutund-
nises! Pange kohe see riistapuu ära -
Kes teab, mis teie mul koix ära löi-
gata võiksite.

Victor (paneb käärid laua pääle). O, ärge
kartke midagi!

Sophie (pahalt). Teie olete parandamata,
herra von Berndt!

Victor. Oh ei!

Sophie. Teist on katju! Ma katjun teile
peegelt ees hoida, et teie ipennast tundma
õpiksite; teie mõtlete selle juures niifu-
juste tühiste asjade pääle, nagu paar
linti, mille poolest teil päälegi õigus ei
ole, - märwid jinnivad väga hästi kok-
ku. Ma näen aga ära, kofidus-ei ole
teile kohane - asjata vaev - teie peate
lilleõõdikuko jääma! (Keskest ära)

Victor. Armuline proua -! (Pahalt
kalle järele minna)

15. etendus.

Rembach. Victor. Teener.

Rembach (hoiab Victorit käevarest
kinni). Armast leitnandi herra,

99.
(wõtab oma kella) teie näete ise - on
aeg - kui teie Kafarmuuse tabate nurga-
ma olen teile korteri juba valmis seada
lasknud.

Victor (waatab Sophiele järele). Herra oberst on
wäga lahke!

Reimbach. Teie näete pääle presidendi ka weil
teifi külgetombamise punktijä leidnud olewat?

Victor. Teie käju pääle, herra oberst.

Teiner (teadustades). Wanper leitnandi herra
jaks on valmis.

Reimbach. Kahetjõn wäga!

Victor. Mina ka, herra oberst - ma tahak-
sin weil übele naesterahwale midagi täht-
sat ütelda, kui teie lubate.

Reimbach. Palun - aga tehke lühidalt.

(Victor ära jaali)

16. etendus.

Valeska Reinhard. Reimbach.

Reinhard (tuleb Valeskaga). Teie herra isa!

(Lafel tema käe lahti)

Valeska. Armas papa - küll on tore -
minalõbustan emast suurepäraliselt!

Reimbach. Kadeduse wäärt noorus! (Suudleb

Valeskat (tõelisele)

Reinhard (Kõrvale). Kaduuseväärtsi!

Reinbach. Mis teie ütlesite?

Reinhard. Oh, ma arvasin, et - et -

Valeska. Herra von Feldt lubustab minna ka, eks ole tõsi?

Reinhard. Ja, väga - ülihästi!

(Reinbach räägib talle Valeskaga)

N. etendus

Victor endised.

Victor. Tä räägib presidendiga - ma pean ära minema. - Ah - Reinhard, t da hästi!

Reinhard. Sa tahad ära minna - nüüd?

Victor. Ja - ära küsi - teinistuse - ja - ma pean. (Kõrvale) Enne tahan ma veel midagi teha häaks - teha. (Lähed teisele poole, Valeska juurde) Armuline pruuli, mul on siin midagi - (wõtab lindi taskust, tõmbab läbi kae, nii et publikum seda näeb) olge nii lahke - see on teile määratud! (Annab lindi Valeskale) Herra oberst, mul on auu! (Ku - mardus, par. posti ära)

(Reimbach jaadab Victorit mõnifammi.)
Valeska. Mis see peab tähendama? (Waa-
tab linti, kui ta ta lakti on teinud.) I
love you!

Reimbach. Mis ja jääl siis said? (Wotab
lindi.)

Reinhard (kõrvale, hirmatunult). Josefand
Junnal!

Reimbach (lugedes). I love you -! Seda
andis-fulle herrra von Berndt?

Valeska Ja.

Reimbach. Ei ole paha - näeb tütarlast
efimene kod ja pigistab talle nüfugufe
arja pikku!

Reinhard (firutab käe lindi järel wälja).
Herra oberft, lubage mulle -

Reimbach. Palun - aga wastufe oma
Jnglife keele päale jaab ta homme minu
käst puhtas emakeeles! Pagana - - see
lilleföödik! - (Pistab lindi taskusse
ja lähel keskest ära.)

Valeska. Ma tunnen teda - papa on tö-
fifelt kuri!

Reinhard (kaebliksult). See on koguni

102.
hirmus lugu!
Valeska. Teil ei ole ju fellega midagi te-
gemist. (Läheb oberstile järele.)
Reinhard (langeb toolile). Ei-minul
ei ole fellega midagi tegemist!

(Eesriie)

Kolmas wadus:

Dekoratsioon:

Kindluse õue. Tägu mine sein kujutab
kõrget kindluse walli rinnakaitsega, selle
ees müür pragude ja aukudega. Rinnakaitse
peäl tuleb wahetewahel wahi peäl
oleja soldat nähtawale. Ees-pah. Kätt tei-
ses kulispe uss-madalasse majasse, jaäl
kõrwal aken. Täga par. Kätt uss-^{riide} teisesse
wäikesse majasse. Ees-par. Kätt fise-
känk kindlusesse - wõlwtud waraw,
juwate raudsete usstega, mis waatusse
algusel lahti on. Wahi majas jaäl kõr-
wal. Ees-pahemat Kätt pink maja es.

103.
1. stendus.

Alamohwiter. Kaks-wabatahtliht.

Peter.

(Alamohwiter kõnnib edasi tagasi; waba-
tahtlikud sejawad tagapool; nagu oleks-
praegu harjutuste lõpp; Peter istub maja
ees-pingi peal.)

õlim. wabatahtl. (Käfa hõõrudes, käewar-
si liigutades, et ennast soojendada). Borr-
tana on jälle kaunis jahe, herra alam-
ohwiter!

Alamohw. Seda peab soldat ära kamma-
tama.

Peinewabatahtl. Käed külmetawad
päris.

Alamohwit. Kindaid ei anta - soldat peab
kammatama õppima. Koik liigutused
wärskelt, karwapäält teha - tarwiliku
waimuga - see annab kontidile soojust!

2. stendus.

Reinhard. Õndised.

Reinhard (par. poolt, wabatahtliku uni-
wormis). Oh häda - juba pääle hakanud!
(Küna ta taskurätikuga tõlmu ülikonna)

104.
päält ära pühib.) Ja mina jooksin nü!
(Astub sõjaväelikuks alamohwitteri juurde)
Herra alamohwitter - mina teatan
ennast!

Alamohwit. Wabatahtlik von Feldt, teie
tulete juba jälle kümme minutit hiljem!

Reinhard. Ja - täna ööfi kestis natu-
ke liiga kaua - ma sain alles kell kolm
kodu!

Alamohw. Mis-teie ööfi teie teie,
on mulle päris üksteis-koik, wabataht-
lik!

Reinhard. Ja - see oli aga õnne-
alamohw. (walele rääkides). Kuo teie
olite, seda ei ole mul tarwis küsida,
ega teil tarwis mulle jutustada! Mis
ütleb eeskiri? Kuidas peab soldat tee-
nistusesse ilmuma?

Peter. Luges enne, kuulas- siis päält, tafa
Reinhardile, kes-tema lähedal peab
seisma). Korralik ja punkti päält!

Reinhard. Korralik ja punkti päält,
herra alamohwitter!

Alamohw. Öigus! Ja kui ta mitte punk-

ti päält ei tule?

(Reinhard waatab Petrile küfivalt otja)
Peter (nagu enne). Siis jääb ta hiljaks.

Reinhard. Siis jääb ta hiljaks.

Alamohw. Lollus! Siis saab ta nukkuda.

Reinhard. Väga õige!

Alamohw. Ei ole sõjamehelik sõna - peab ütlenema „teie kaju pääle” - see kõlab juudi - jaäl on muumifikat jees! Astuge ritta, wabatahtlik!

Reinhard (käänab sõjawäeli kult ümber ja lähleb oma feltfimeeste juurde). Tere hommikust! Eila oli väga ilus komandandi juures - ma ütlen teile -

Alamohw. Paigale! - Kas te jälle nagu küfimise-märgid seifate? Need tahavad wabatahtlikud olla! Pää püsti - rind ette! Terwes seismises peab waimu olema!

„Paremale poole!” „Täsa sammuda - pataljon, march!” üks; - kaks - üks; kaks - ikka elegant - üks; kaks -!

(Wabatahtlikud sammuvad pah. poole ära; alamohwitser järle)

Peter (neile järle waadates). Ja, ja,

106.
lapselapsel - kõik peab õppima! Mina
teenistus on nüüd kergem - (paneb
raamatut ära, haigutab) aga igaw-
gemine wäsitab ära, ma olen wäsinud,
- kodu hobuste puhastamise juures
ei wäsinud ma kunagi ära - (näeb Vie-
torit uuesti tulewat.)

3. stendus.

Victor. Peter.

Peter (ülestoustes). Tere hommikust,
herra leitnant!

Victor (pah. poolt uuesti, kiri käes, läh-
kel ruttu, ilma teretamata Petrilt
mööda).

Peter (kõrvale). Au - halvastujus!

Victor (enesele). Mis see armas tädi
enesele ette ei kujuta! (Lugedes). "Farwi-
ta juhtumist ja Katju preili von
Rembachi kohta." - Nagu oleks mind
kindlusesse jaadetud naesterahwaste
ümber liibitfema! (Lugedes). "Oberst
annab kindlasti oma õnnistuse, sest,
oma wahel öelda, mina tean, et ta
jälle naist mõtleb wotta ja warsti proua

von Wildenheimi Käth ^{107.} jäluda tahab. -
Kui ma seda mitte muft walge pääl ei
näeks - ma ufusjin, et ma und näen.
Oberft ja Wildenheim - kuna mina fiin
kinni istun - (jalagatampides) kühat
ja tuline -!

Peter. Tere hommikust, herra leitnant!

Victor. Ah, sina oled!

Peter. Ja, mina olen!

Victor. Waene mees, nüüd pead sina ka
istuma!

Peter (puhtafiidamülfelt). See ei tee midagi!
Kus herra leitnant on, jäl on ka
minu koht.

Victor. Noh, kuidas näeb fiin wälja -
kas ja oled juba järele uurinud?

Peter. Tere käfu pääle. Terwes kindluse on ai-
mullt kaks naesterahwast: üks on 50 ja 60 wabel,
keine on koorffilmadega ja punaste juustega.

Victor. Sellest on mul fiinü pürafft kahju; aga
naesterahwaste järele ma ei küsinud.

Peter. Hobusid ei ole fugugi - mitte ühte jaba-
otja!

Victor. Seda ma wöim arwata - meie peame

108.
neli nädalat jalgi karjutama.

Peter Raske teenistus, herra leitnant! Need
waejed mehed wenitawad oma jalad ära
waadake ometi! (Näitab pah. poole)

Victor Tulife pihhta! Reinhard on ju ka
Jaal - haha - see tuigerdab ilufasti!

Küll tema saab imestama, kui ta mind
siin näeb! (Tahab pah. p. ära, ümberpöör-
des) Ja äigus - enne üks käsk sinule!

Frona von Wildenheime mõija on siin lähe-
dal - kuula järele, kust kõige lähem tee
sinna läheb; ja wiid homme üle kirja
sinna.

Peter Tee käsu pääle!

Victor Siis kuula järele, kust kõige ilu-
samaid lillekimpufid linnaft saab. Sa
pead ühe kaasa wõtma.

Peter (wälja pahwatades). Ah haldkene!
(Panab käe juu pääle)

Victor Mis?

Peter Oh, see tuli mul nii wälja - ma
tahtsin ütelda, et -

Victor Noh, edasi, mis?

Peter Herra leitnant wõiks nende lillede

167.
raha taskusse jätta — —

Victor. Misspärast?

Peter. Tema ei hooli neist — see proua von
Wildenheim.

Victor. On ta seda ütelnud?

Peter. Ei — aga — aga —

Victor. Koh?

Peter. Ma olen ju saginud asti lillesimpusid
sinna ~~viina~~ viina pidanud — ta tegi
ikka näo, — kui seda herra leitnant näi-
nud oleks —

Victor. Kuidas nägi see siis välja?

Peter. Just kui tahaks ta ütelda:

„Täie leitnandi herra jätkumind
oma lilledega rahule!“

Victor. So?

Peter. O, meesugune teab ka midagi
näo moonutamiseft — nii tegi ta ikka,
kui ta p mulle jootraha andis — (teeb
pilkava näo.)

Victor. Peter, ja oled targem, kui ma
arvafin!

Peter. Liiga lahke, herra leitnant!

Victor. Selle pääle vaatamata teed ja

nii, nagu ma käskisin ja murette selle
 eest, et minu näomoonutamise selle juures
 mitte liiga rumal ei oleks! (Pah. Käte
haha ära.)

Peter. Tee kägu pääle, herra leitnant!
 Tä on kuri, aga see ei tee wiga, et ta
 seda üks kord kuulda sai. Mul on küll
 juur armkartus leitnantide ees - ja mi-
 nu oma ees weel ipäransis, aga ilma
 weata ei ole need leitnandid ometi ka
 mitte. (Käeb pah. pool. Valeskat) Paga-
 na pihka - üks-naesterahwas!

4. etendus.

Valeska. Peter.

Valeska (par. poolt läbi värava, uulit-
ja ülikonnas, loor ees). Üks hufar! -
 Wabandage, kas siin kindluses palju
 hufarid on?

Peter. Ainult kaks, minu daame - üks
 olen mina, teine minu leitnant.

Valeska. Herra von Berndt?

Peter. Tee kägu pääle - ja.

Valeska. Ma soovin temaga rääkida.

Peter. Wäga hää! (Tahab läbi loori näha)

Valeska. Kas teie ei kuulnud?

Peter. Ja muidugi - teie tahate minu leitnandiga rääkida. (Yääb seisima)

Valeska (Kannatamatalt ja natuke kurtjalt). Siis - minge õnne - mul on autt!
(Halaga tämpides) Edasi!

Peter oieh! (Kõrvale) See peab sõjaväest olema! - (ära pah. poole)

Valeska. See oli häa, et ma sellele otse-
selle jõudsin. Meie aia ülevaatus kindlu-
se kraavis - on inspektori käes ja see
annab igal juhtumisel põhjust siia tulla.

5. etendus

Victor. Peter. Valeska.

Peter (pah. poole). Pääl on see naisterah-
was!

Victor (Petrite). Kao ära!

Peter (Kõrvale). Nüüd tulevad nad te-
male juba kindlusesse järele - küll on
leitnandil õnne! (ära pah. poole ma-
jasse)

Victor. Teie tahate minuga rääkida, ar-
muline preili - või armuline proua -
ma ei tea mitte.

112.
Valeska (loori üles köstes). O - teie tunne-
te mind!

Victor Preili von Rembach!

Valeska. Ma näen teie meestust, et ma
ühe haruldase jammu olen astunud - ma
woin unnaft aga rabandada.

Victor. O - ma palun!

Valeska. Teie kadufite eila nü ruttu
meie pidult ära.

Victor. Ja - mul oli teenistus.

Valeska. Enne kui teie ära läkfite,
junnufite teie mulle ühe finise lindi
pikku.

Victor. Ja.

Valeska. Ma pidajin seda näjaks.

Victor. Seda ei pidanud ta sugugi ole-
ma --

Valeska. Palun, herra von Berndt -
ju wois ainult näli olla.

Victor. Lubage, armuline preili -

Valeska. Minu ifa nägi kogemata seda
parla - jelle - jelle -

Victor. Selle ingliskeelse laufeiga - taha-
te teie ütelda?

113
Valeska. Tä leidis- jelle nalja liiga julge
olewat - ma arwan, mitte päris ilma
põhjusteta.

Victor. Aga - armuline preili -

Valeska. Minu ifa on muudu väga
hää - aga ta oli pahane - ta on häki-
line - jaab kergesti vihafeks. Igatahes-
tuleb ta tänä jia, teile oma arwanift
ütlemä - kui teie müüd ka vihafeks-
jaakfite -

Victor. O, mina ei ole kunagi vihane,
minu preili.

Valeska. Ma arwan ometi - (ilmsüüdistalt)
muudu ei oleks teid jia kinni pandud.

Victor. Ah ja.

Valeska. Teie võite aga kõik jälle jelle
läbi hääks-teha, et teie minu ifa mitte
ei ärita - rahulik olete, kui tema oma
fonnu ei peaks valima. Mul on hirm-
teie ei näe öieti juuguji rahulik wälja.

Victor (naerdes). Teda teevad wift wurrud.

Valeska. Waadake, kui ifa minu pääle
kuri on, siis lasen ma teda rahulikult
rääkida - ei laulu fonagi - ja annan

talle viimaks ühe¹¹⁷ muju - siis ta ei
jaa enam midagi.

Victor. Kui mina jeda abinõuu tarwi-
tasjin, siis ei avaldaks ta ehk mitte
jedaafama mõju.

Valeska. Herra von Berndt -!

Victor. Ma jaan siisgi kõigest aru,
mis teie soovite, minu pääle võite
täiesti julge olla.

Valeska. Mina ütlen oma palve üs-
na avalikult välja ja arvan, tütre
mure oma isa pärast teeb teile minu
kõlas käigu arusaadavaks.

Victor. Arge kartke midagi, armu-
line preili, ma jaan waga olemä, na-
gu talle.

Valeska. Ma tänan teid, herra von
Berndt - mul langes kiwi südame
päält - ma woin kergema südamega
tagasi minna. Elage hästi! (Tahab
minna.)

Victor. Lubage ainult üks sõna veel!
Teie ei wõi õnneti arvata, et see inglis-
keeli lause minu poolt teile oli - see

oleks enam kui halb nali olnud.

Valeska. Prora von Wildenstein ütles mulle, et teie häamelega ilufaid kõnekäänuksid tarvitate.

Victor. See nõud tarvitab seda ilufat kõnekäänu keegi teine. Ma ei teeküll kurja, kui ma ütlen, kes - herra von Feldt.

Valeska. Herra von Feldt? Mu Jumal - ta oleks võinud mulle seda ilu anda.

Victor. Häbi - kartus!

Valeska. Ja, ta on väga kartlik.

Victor. Et teie seda nüüd nõud teate, siis laske mind ka tema tõlk olla. Ma tean, et temal armsust ajast ainult üks mõte on, üks-koos ainult tema jõudant liigutab - et ta teid jõudamest armastab.

Valeska. O, palun, mitte edasi! (poorab häbeneedes ära.)

Victor. See ei ole mitte ilus kõnekään, see on tõsi.

Manrohwitser (näitelava taga). Üks, kaks - üks; kaks - !

Victor. Kui hundist¹¹⁶ nägitaakse, siis tuleb ta.

Valeska. Kes?

Victor. Herra von Feldt on harjutufel.

Valeska. Mu Jumal, ma ei taha mitte, et mind siin nähtakse!

Victor. Ah so - palun, astuge filmapiiguse jelle maja taha - palun!

(Valeska läheb loori maha, ja läheb Victoriga pah. poole ära.)

6. etendus.

Alamohvitser. Wabatahtlikud.

Reinhard. Siis Victor.

Alamohw. (wabatahtlikkudega harjutades). Üks, kaks - üks, kaks - pataljon seifa! "ärge tuigerdage mitte nii, wabatahtlik von Feldt! Lõna pääle, seifa" peab kõik seisma nagu liikk - ikka fiidilt! (Komanderides) "Paremale poole" - "ritta"! Jikka waimurikkalt - filmad paremale poole!
(Näitab) So - wabalt! - weerand tunni pärast hakkab jälle pääle "Laiad li mimma"!

Reinhard. Herrr alamohwiffer, kas teie ei tule ühes meiega?

Alamohwit. (habet siludes). Kuid te soovite.

Reinhard (pah. p. victori p. näidates).

Maadake õnneti!

Alamohw. Kas teie siis veel kunagi kuufari ei ole näinud?

(Alamohwiffer ja wabatahtlikud pah. poole kaha ära.)

Reinhard. Säl on ju victor - tööpooleft!

victor (pah. poolt eest). Tere hommikust, armast poeg!

Reinhard. Siis on õnneti tõsi, et ja istuma pead!

victor. Jotuma fina, see ei kõla hästini mina studerin neli nädalat kindluse teenistust.

Reinhard. Ma kuuljin eila õhtu nimelt sellest räägitawat.

victor So - no ja - aga jätame seda.

Eilase pidu järel on sulle liikumine täna väga kahulik.

Reinhard (kaebades). Mul walutavad kõik kondid!

118.
Victor. Lius maittes sulle pruukoft - ära
häbene - teised on juba kõik ära lai-
nud.

Reinhard. Ei, ma tänan - ma ajan
parem sinuga juttu.

Victor (kõrvale). Oh, häda!

Reinhard. Mul on sulle midagi rääki-
da - ma olen nimelt otfufele jõudnud -

Victor. Ah - ja seifad just arnuawal-
dufe ees - ma tean juba.

Reinhard. Ei, just vastuoksa - ma
olen kindla otfufe teinud seda koguni
jätta.

Victor. Ah!

Reinhard. Ja - see on parem - ja ise-
äranis nüüd - nekruticæg on nii alan-
daw - ei - ma jätan sulle etotfa päris
katki.

Victor. Lina - see ei lähe mitte - see
on võimata!

Reinhard. Missäpäraft peaks-see võima-
ta olema?

Victor. Sellepäraft, et - (kõrvale) Mis-
ma talle nüüd ütlen?

117.
Reinhard. Sul ei ole ühtegi põhjust.

Victor. Oh ja - sellepärast, et ta nüüd teab, et sa teda armastad.

Reinhard (pühalikult). Mina ei ütelnud midagi.

Victor. Seda ma ugun - aga mina olen nii vaba.

Reinhard. Sa tahad mind ainult pilgata -

Victor. Seda ei tule mulle mõttesegi - just vastuorka - ma tahan sind aidata - seda pinni ei saada ju enam päält waadata.

Reinhard. Ei, ei - minu otjus on kindel - ma ei näita ennast enam kellelegi - ma teen ennast haigeks. (Waatab pah. p.)

Sing Mis see siis oli?

Victor. Mis siis?

Reinhard. Seal oli üks naesterahvas.

Victor. Ah, lollus -! Kuidas saab üks naesterahvas jüa?

Reinhard. Ma nägin päris selgesti ühte kleiti.

Victor. See on wiff pefu, mida kuul liigutab.

120.
Reinhard. Ei, ei - ma nägin päris feldi
gesti. (Pahab pah. poole.)

Victor (teda tagafi hoides). So - noh, ma
waatan ometi järele - jää fina rabu-
likult fina - meie peame veel felle asja
üle rääkima - ma tulen Kõbe taga-
fi. (ära pah. poole.)

Reinhard. Jumelik inimene - nii pea
kui ta ühte kleiti näeb - peab ta talle
järele jooksuma - see on päris haigus!
Mina olen ometi teift moodi - tõsifem.
Kui ta ainult warsti tagafi tuleks!

7. etendus.

Minna Reinhard.

Minna (pah. poolt waravast). Teie fiaal
- herra soldat - ja, ja, teid ma arvan.

Reinhard (imestamult). Teie soowite mi-
nult midagi?

Minna. Ja - mina olen fiin päris-
wõoras.

Reinhard. Leda ma upun. Daamefid ei
tule mitte fagedasti fina.

Minna (kõrwale). Daamefid, ütleb ta -
kui haritud! (Kõwasti) Minna toin

lubanaarti kommandandi Käest - Kas
tahate näha? (Tahab taskust võtta)

Reinhard Laske olla - see ei puutu mi-
nusse - kui ma teid aga kuidagi aida-
ta võin - väga hämmelega.

Minna (Kõrvale) Jalavägi on juis-ka
võifakas!

Reinhard Aga, palun, rääkige - mul
on vähe aega ja pean veel einet võt-
ma.

Minna (Kõrvale) Nälgajad on nad ome-
ti alati! (otjib taskust, mis tal käe-
otjas on.) Aga Petril saab üheft küllalt -
(jaia relataas) fähke - võtke!

Reinhard Mida siis?

Minna Paris värske fai - midagi
wahel - harva saate niisuguseid - fäh-
ke!

Reinhard O - ma tänan - teie olete
liiga lahke!

Minna Ärge edwistage midagi - ma
tunnen seda. Teie olete oma kallise
käest midugi fagedasti juba midagi
saanud. Kallike on teil midugi?

Reinhard (^{122.} häbelikult ringi wahtides).

Aga, kui jeda keegi kuuks -!

Minna (kõrvale). Kui häbelik! See ei ole veel mitte kama jõjames. (Kõvasti wõtki aga julgusti. (Anna Reinhardile jaiia kätte.)

Reinhard. Aga, mu preili - teie saadate mind piinlikusse seifusorda -

8. etendus.

Alamohwitser. Wabatahtlikud.

Endised.

Alamohwit. (komandoril). „Pääle hakata!”

(Wabatahtlikud seadavad endid harjutusteks - valmis, nagu enne.)

Reinhard. Kas juba jälle pääle hakkab?

Minna. Mis siis?

Reinhard. Ma pean harjutuse mine - ma - siin palun - ma tänan väga.

(Hoiab jaiia Minna poole.)

Minna. Pihtke aga taskusse - see maitseb parast ka veel!

Alamohwit. Wabatahtlik von Feldt -

Kas teie ei kuulnud¹²³ - minu kääl on
õnneti käskiv küllalt.

Reinhard. Ma tulen juba - jümmalaga!
(Kumardab Minna poole, siis tahab
minnes, sai käes.)

Alamohvit. Seifa! - Löögiained ei
jümmi mitte ritta! wabatahtlik von
Feldt, pistke sai taskusse!

Reinhard. Hui teie nii lahke oleksite -
(annab saia alamohvitile)

Minna (kõrvale). See sai jõnab ruttu
edasi.

Alamohv (on saia taskusse pistnud).

"Paremale poole!" Pataljon marš! -
üks, kaks - üks, kaks -! (Maršhi -
wad ruttu pah. poole ära.)

Minna. Sääl maršib ta ära ja minna
jään ükski - ühtegi inimest ei ole näha!

9. etendus.

Peter. Minna.

Peter (pah. poolt uksest). On see woimaa -
lik, - Minna -?!

Minna. Peter!

Peter. See on ju tore! (Tahab Minna +

Kaelustada

Minna (Kaganedis). Pft - siin kindlus-
les?

Peter. Mina ei istu ju mitte. Kuidas tu-
lete teie aga siia?

Minna. Leitnandi herra oli ju ära
reisinud - ütles, et ta mõneks-päevaks
pühkufele läheb. Teisel päeval kirjutas
ta, et ta neljaks nädalaks kindlusesse
kinni peab minema. Na, wana eide
hulunnift oleksite pidanud nägema, kui
kiri päralt jõudis.

Peter. Seda ma usun.

Minna. Kõige enne istub ta maha, kirjutas
ühe pika kirja, - ta pidi ikka filmi pük-
kima, nii weeref-wad tal pifaraad alla.

Peter. Hm - on päralt jõudnud.

Minna. Siis pakkimine fiske - eila õhtu
jõudmine siia. Wana läks komandandi
juurde ja mina pean küsima, mis teil
koix karwis läheb - kohwimafin - thee-
katel -

Peter. Ah fo - ja mina theekatel mõtlefin,
et teie waff minu päralt tulite.

Minna. Kui teid mitte ^{125.} jün ei oleks, ei oleks-
ma mitte nii jooksonud.

Peter. Teie olete omelti väga armast! (Tahab
keda kaalustada.)

Minna (tagasi tõrjus). Ift - näidake
mulle parem seda kongi, kuhu väene
leitnandi herra Kinni on pandud.

Peter. Kinni pandud - teie mõtlete seda
asja nii nagu loomaaias - jäl - see on
kõnnakutuba.

Minna. See näib ju päris sõbralik wälja-
-sõugu mitte nagu wangimaja.

Peter. On ka väga lõbus wangimaja!

Minna. Mina kujutafin enesele ühte
kindlust palju luulelisemalt ette - pimedam-
wangimaja õhk - nii kui romanides loe-
takse - sellest ei näe ma midagi. - (üm-
berwaadates) Aga see hulk kuulijid - ju-
mal hoidku!

Peter. Need on ainult need wäikesed - tulge
aga paar sammud edasi - ma näitan teile
prommifid.

Minna. Aga Peter - ehk on kardetaw?

Peter. Ah hoidku - tulge aga! (Kõnnakuta

126.
Minuga ära läheb ja teda rahustab) Teie
olete palju kardetavam, kui põmmid.
(Mõlemad pah pool ära.)

10. etendus.

Victor. Valeska. ~~Kleine~~ alamoh-
witser.

Victor (pah. poolt). So - ilma mureta,
mu preili - keegi ei näinud teid.

Valeska ärge unustage - mis te lubasite
- rahulik olla!

Victor. Nagu tall - teie ifa ei pea enne
weel ühtegi nii rahulisku leitnanti näi -
nud olema.

Teine alamohw (kiivris, parem. poolt wä -
rawast). Hevra leitnant, wahimaja juures
on üks naesterahwas, kes teiega rääkida
tahab.

Valeska (laseb loori alla, pöörab ennast
ära).

Victor. Minuga?

Teine alamohw. Lubataht on tal - jün
terma kaart.

Victor (Kaarti wättes ja kõrwal lugedes).
Prond von Wildenheim.

127.
Teine alamohw. Pean ma ta jiske lahk-
ma?

Victor (ruttu). Ja - muidugi mõista!
Teine alamohw. Teie käsu pääle! (Par.
poolt ära.)

Valeska. Mu Jumal, teie unustate
müüd aga ärd.

Victor. Ja õigus - wabandage, aga teifiti
ei olnud võimalik! Kui teie kuidagi
moodi ära kaduda saaksite!

Valeska. Ma peaksin sinna inspektori
juurde minema.

Victor. See oleks väga lahke teift. (Laa-
tab ta par. p. uufe juurde taha.)

Valeska. Aga mõelge, et ma mitte kama
kappaste ja kaalikate üle rääkida ei
voi.

Victor. On ju veel palju teifi aiarviljajaid
olemas, mu pruili. (Valeska ära.)

11. etendus.

Victor. Sophie.

Victor. Prona von Wildenbeim - emeen
olekjin ma taewa jiskelängemift uskunud.
Wift tuleb ta sellejama asja pärast noomitu.

128.
Jega - jio muudkui kuula päält! (Seab
kuube, lähel par. pooli värava juurde,
Kulisese räikkides.) Armuline proua
andke andeks - teenistus takistab
mind teile kaugeemale vastu tulla.

Sophie (par. poolt, jalutufe ülikomas,
kübara ja looriga). Palun, herra von
Bernot - ma tean; andke mulle andeks;
kui ma ei tean.

Victor. O - päike ei ei tean kunagi - ise =
arano, kui ta külmade kindlufe müü-
ride taga tõuseb - (omale juu pääle liues.)
Ah, wabanõage, ma tean, teie ei armas-
ta niisugufid piltifid.

Sophie. Palun, ärge häbenege fugugi -
mina olen täna järeleandlikus tujus.
(waatab ümber.)

Victor. Minu jalongid on kitsad - mul
ei ole kahjuks-teifi wastuwõtmine ruu-
mifid - oma lihtjat tuba ei julge ma
pakkuda.

Sophie. Ma tänan - jiu on ju usna
ilus!

Victor. Nojaarmastajale - jeda küll.

Sophie. Eila õhtu sain ma presidendi käest kuulda, mispäraft teie eila pallipidul olite - mispäraft teie üleüldse siin olite. Mispäraft teie seda mulle ise ei ütelnud?

Victor. Oma erasjädest ei räägita mitte hämmeliga, armuline proua.

Sophie. Teie olexite sellega ära hoidnud, et mina mitte ülekohut ei olexo teinud - ja nüüd mitte piinlikku kahetsufe tund. must eneset ei kannako.

Victor. Mis peaks teil kahetseda olema?

Sophie. Et ma teie üle wale õffufe tegin ja walesti teiega ümber käisin.

Victor. Seda põhjus mõtet avaldajte teie juba eila.

Sophie. Ja kahetsen seda pilkamist, millega see siindis. Täna on mul tõesti kõi taga. Ma tules, et teie käest päris wõrmi järele andeks paluda. Wabanduse kirja jätate mul ehk maha, aga ma tean, et teie lillesid armastate, - wõtke see tunnustufeks, et ma oma ülekohut jälle hääko teha tahan. (annab teemale väikest lillkimbu.)

130.
Victor. Armuline proua -! / Waatab
lilled pädle, inesele Kamikefed!

Sophie. Noh - teie ei näe andeks anda
kaktma?

Victor. Kuit need just mitte Kamikefed
ei oleks - see näib nii wälja - -

Sophie. Ei - ei - mitte pilkamine! Pu-
has tõde! minu käfi jelle pädle. (Annab
Käe)

Victor. See lahkus on mulle nii uus - ma
ei tea tõesti mitte - millega ma ta ära
teeninud olen.

Sophie. Kas teie ole mitte oma ifikuga
minu jõbra arm eest wälja astunud?

Victor. Minu ifik on nii wähe wäärt.

Sophie. Et teie jeda naesterahkust wae-
walt tundsite, oli see kaks korda enam
kuidu wäärt.

Victor. Ainult pool - teie teete mind
paremaks, kui ma olen - ma tahan
otsekohene olla. See naesterahwas ife oli
minule küll wõrras, aga ta oli teie jõ-
ber, armuline proua - see andis otse-
le.

Sophie (kerge pilkega). ^{131.} Mõelge kammikeste
peäle!

Victor. Need tähendavad täna otsekohes-
tult - ja teie ei lubanud mitte pilgata.

Sophie. Teie armate selleks põhjust - selle
läbi - selle läbi, et teie liiga palju ilufaid
kõnekäänusid tarvitate. On tundumus,
et teie alati nii vaagite - ja wiiela kuule
teielededafama ütleskrite.

Victor. O!

Sophie. Wõib mõelda, et teie ainult sõnadega
kooplete ja ometi juudate teie ka tegusid
teha - aga see on ainult teie oma süü -
ja sellest on mul kahju.

Victor. Palun, ärge laske sõprust kaastund-
museks üle minna. Ma olen walmis teen-
dusi tooma, et see tõsi on, mis ma enne üt-
lesin. Näidake mulle - nimetage mulle
mõnda oma waentlast - ei pea mitte
kuna kehtma, kui ma tal kaela kake-
korra käänan.

Sophie. Kaitsku mind juinal nü sõp-
rade eest!

Victor. Wõi on teil sõpru, keda ma

132.
aitama pean - teie võite nõuda, mis te
tahate. (Lõob enesele otja ette.) Kuidas ma
ka võisin õnneti waenlastest näakida -
ihte naesterahvast, nagu teie, ei vihata
mitte - teda jumaldatakse ainult!

Sophie. Kas ma tohiks teilt üks Klaas
wett paluda?

Victor Aha - Karmikeste jaoks.

Sophie. Ei, mulle jahutufeks.

Victor (hüüab). Peter!

Sophie. Teie olite parajas koos; herra
von Berndt! (Kõrvale) Ma arvan,
ta on parandamata.

(Peter ja Mimma ilmuvad taga pah. p.
Peter näeb Sophie, annab Mimmale
märki ära minna. Mimma ruttu
jälle pah. p. ära.)

Peter (Kõrvale). Juba jälle üks!
(Kõvasti) Herra leitnant Käse =
wad?

Victor Klaas wett.

Peter (Kõrvale). Wildenheimi oma!

(Kuna ta pah. p. uuse juurde lähleb.) Wü =
mati olen ma fiisgi rumalaim, kui ma

nälja näen

Sophie (on ennaft ära pööranud, mängib
lehitaja ehk päevavarjuga)

Victor. Teie olete nähtavasti haavatud,
armuline proua, ja ometi andsite mulle
luba sõbra kombel rääkida.

Sophie. Jgatahes - aga teie rääkivate,
kui ma mitte ei ekfi, jumaldamineft.

Victor. Ma ufun - ja.

Sophie. Kui teie seda sõna juba sõprufe
piirkonnas tarvitate - mis jääb teile
jüis järele, kui teie ükskord enam üteli -
da tahate?

Victor. O - jääb on veel palju - ma
tahaksin seda teile näidata, - kui ma -

Sophie. Ei, ei - ma tänan väga - ärge
waevake ennaft.

Victor. Teil on õigus - parem ma näen
waeva, et waikida - ei pea ennaft mit-
te naeruvääriliseks tegema ja seda
wõiks mulle juhtuda, et teie minu üle
naerate ja - (rõhuga) ja üks teine
Ka.

Sophie. Üks teine? Kes see oleks?

134.
Victor. Keegi, kes küll luba saab, teile enam ütelda, kui mina tahan.

Sophie. Ma ei saa teist aru - jõprade vahel ei tohi saladusi olla.

Victor. Mina mõtlen obersti.

Sophie. Misjuust obersti?

Victor. Oberst von Rembachi.

Peter (pah. poolt, toob klaas wetti ja pakub seda Sophiele). Klaas wetti!

Sophie. Ulatage seda nüüd leitnandi herrale!

Victor. Mulla?

Sophie. Ja, teie mõttelend naiske palawikus olewat.

Peter (trümfidamüsiliselt). Jooge aga, herra leitnant - teie olete päris punane -

Victor. Katku, et ja minema saad!

Peter (kõrvale). Saagu jellist keegi aru! (ära pah. poolt.)

Sophie. Kui ma küsida tahan, kuidas tulete teie niisuguse arwamise pääle, herra von Berndt?

Victor. Wabandage, see oli ehk ette-

135.
vaatamata - aga ma kean oma tãdi
kãest, et - -

Sophie. Mida?

Victor. Et oberft teie kãtt saab paluma.

Sophie (ootamata). Ta - selle uudise
pãale ei olnud ma ettevalmistatud.

Victor. Teie nãikse koguni ehmatama.

Sophie. Koige lõpruse ja lugupidamise
juures, mis ma tema vastu tunnen -

Victor (ruttu wãhele rããkides). Ütlekõite
teie ei?

Sophie. Ma ei läheko ialgi ühele oberstile
mehele!

Victor (rõõmuga). Ah - see on tõesti ju-
maldamise wããrt! (Lundleb tema kãtt.)

Sophie. Niisama ei aga ka mitte ühele
leitnandile.

Victor. Ah!

Sophie. Paris kindlasti!

Victor (naljatades). Noh - siis olen ma
ikka parema meelega leitnant - sest ober-
ft ei saa kunagi leitnanti, aga enne
kui leitnandift oberft saab, on tal veel
mitu astet üs - ja kui ma paluda tohin,

ärge ainult rittmeistri kõrvale heitke!
Sophie. Ärge tehke nalja, herra von
Berndt; - ma näen, kui hädaohtlikuks
jõprus-minna võib - ka obersti pida-
sin ma omaks jõbraks.

Victor (nature pilgates). Teie põhjus =
mõtete juures ei ole ju mingit hädaohtu
karta.

Sophie. Niind pilkate teie!

(Näitelava taga kõlatakse hääle "võrdjal!")

Sophie (shinatades). Oh!

Victor. Andke andeks - nii on juba teenis-
tus!

Peter (pah. poolt). Kommandandi herra
tuluvad.

Victor (Sophiele). Meie oberft!

Peter (läbi värava maadates). Oh hel-
lus, ja meie armuline tädi, herra
leitnant!

Sophie. Herra von Berndt - teie jaate
aru - ma ei taha, et mind siin nähtaks.

(Waatab rahutult ümber.)

Victor. Ja - häda ajal härja kaevu -
leppige üks filmapilk minutoaga.

Sophie. Mulle ei jää ^{137.} miind üle.

Victor. Ei - palun - (wiib ta pah. poolle
ukse juurde) Nii pea kui oberft ära on -
ainult see lähike tee kuni wärawani.

Sophie. Siis põgenen ma - elage hästi!
(ära pah. poolle.)

Valeska (ilmub pah. par. p. ukse). Herra
von Berndt - Kas ma saan miind ära
minna?

Victor. Ei - teie ifa tuleb.

Valeska. Oh häda -! (Kas jälle ära.)

Victor. Seda unustasin ma koguini ära
- minu tuba on kinni - Peter, ma
tulen sinu juurde.

Peter. Andke andeks, herra Leitnant -
jääl on ka üks naesterahwas sees, Min -
na!

Victor. Noh siis - walli pääle! (Ruttu
pah. poolle taha ära.)

(Näitelawa taga komando: Tähele
panna - püsiid ette!)

12. etendus.

Proua von Berndt. Rembach.

Peter.

138.
Pr. v. Berndt (par. poolt). Peter, kuidas
minu õepoja käsi käib?

Peter. Kui nii idafi lähed, peame meie
juba neli nädalat vastu.

(Räägivad tafa idafi.)

Rembach (seifal par. pool väraval,
kulisese väikeses). Kui sagedasti
olen ma käskinud, värav peab lu-
kus olema! Veel üks kord ja siis
jaate arresti! (Pr. v. Berndti juurde

astudes.) Wabandage, armuline proua!

(Abamohwiter paneb par. p. värava
lukkus.)

Rembach (Petrile). Kius on leitnant
von Berndt?

Peter. Ta tahtis värsket õhku hingata,
herra oberft, walli pääl! (ära.)

Pr. v. Berndt. Waenekene! - värsket
õhku hingata! - Ta käsi käib wis-
tisti väga halvasti!

Rembach. O ei - waadake ise järele -
kas ma tahan paluda? (Takub talle
kätt.)

(Kuina oberft ära minna tahab, ilmub

139.
Victor üleval walli pääl.)

Rembach. Herrra von Berndt!

Victor. Herrra oberft!

Pr. v. Berndt (taskurätikuga lehwita-
des). Victor - Victor!

(Rembach wüb pr. v. Berndti pah.
poolle ära; Victor üleval pah. p. ära.)

13. etendus.

Sophie. Valeska,

(Pagapool ilmuvad alamohwitserid ja wabatahtli-
kud, ka Reinhard - jooksupammu harjutades;

käid pumfas, üks teise taga reas, jooksewad par-
poolle, siis ümberpöördes jälle pah. poolle taha ära)

Alamohwitser. Jukka wirgasti - (jookseb ka
käja plakjutades ära) üks, kaks - üks, kaks
- ikka priskelt!

(Kuna wabatahtlikud jooksewad, ilmuvad
par. ja pah. pool ustel Sophie ja Valeska.)

Valeska } Wiimaks-jaan ma ära

Sophie } (ühekor) minna!
raga. Niid ruttu ära!

Valeska. Isjand jumal!

Sophie. Valeska! Sina jii?

Valeska. Ja, ma tahtjin kannikeji

140.
Kindlus = kraavist otsisa. Kaga kuidas jina
jina jaid?

Sophie Ka kannikeste pärast; ärme
aga nüüd pikemalt küsime - lähme!
Valeska Muidugi! (Wärava juures) Mu
juunal - lükus!

Sophie Ta oli ometi lahti!

Valeska Paris kowasti kinni - ja jäält
tuleb minu isa - ruttu juht ära! (Wö =
tab Sophie käest kinni) Ma tean teed!
(Täga on jelle wabadajal wabatahtlikud
jälle itimunud, jooksuplammu harjutades,
aga üsksikult, juurte wabadega; peab nii
tema ära teatud, et Reinhard just siis
par. pool täga on, kui naesterahwad pak
poole ära lähewad.)

Reinhard (näeb naesterahwaid; lähel reast
wälja ja jookseb ette). Tõepoolest - Valeska!
(Ei jookse enam ja wahib pak. poole.)
Mis see peab tähendama - mina ei ole
mitte eskinud! Tema see on!

Alamohw Wabatahtlik von Feldt, mis-
hile meelde tuleb?

Reinh. Mul jäi hing kinni, herra alamohwitser!

141.
Alamohw. Ah mis - Dafi - Käid guufa -
ikka priskelt - üks, kaks - üks, kaks -!
(Reinhard ja alamohwiter jooksupanemus
ära.)

14. etendus.

Pr. v. Berndt. Victor. Tuis Rembach.

Pr. v. Berndt. Sina tegid mulle juurt hirmu!

Victor Minu armujam tädi - ole ilma
mureta - minu käsi käib väga hästi.

Pr. v. Berndt. See kõlas nii hirmus

"Kindlusesse" - kui ma seda lugesin -
ja võid uskuda, ma minestasin peaaegu
ära.

Victor. Seida jina nüüd rahulisti koju,
armas tädi - ma kirjutan sulle õige tikti
- Kindlasti!

Pr. v. Berndt. Ja - kirjuta aga - aga, vic -
tor, jinu korterit tahan ma enne näha.

Victor. Minu korterit - (Kindlusesse) see
ei ole veel ära koristatud, armas tädi.

Pr. v. Berndt. See ei tee midagi - jinu tuba
ei olnud fagedasti mitte koristatud - oberst
ütles mulle, et jäl - (tahab pak. poole)

Victor (teda tagasihoides). Ei - jäta seda,

142.
kädi - niifugune tuba kindluses ei ole
mitte ilus - minu meelele on aritatud
fina näed sellest pärast und - hiiri on
jäl kah!

Pr. v. Berndt. Ah, rumalus!

Victor. See ei ole tõesti midagi minu
jooks. (Koial teda tagasi.)

Rembach (par. poolt tagant). Koh,
mis on juu?

Pr. v. Berndt. Ma tahan oma õepoja
korterit näha -

Victor (nuttu taskutes otstides). Ja mul
ei ole võitugi - see peab poisi kaas ole-
ma.

Rembach. Siin võin mina aidata - ins-
pektori kaas on päävõti. (Tahab par.
poolt ära)

Victor (nuttu etteastudes, et teda tagasi
hoida). Ah, see on liiga lahke, herra
oberst - palun, ärge raevake emmalt!

Rembach. O, armulise proua pärast
teen ma seda häämelega! (Victorist
mööda, ära par. p. uskest.)

Victor. Aga kädi, nüüd oled ja hää juu

keetnud!

143.

Pr. v. Berndt. Mina?

Victor. Siia õhtu õppisin ma tema tütarat tundma - täna hommiku tuli ta jüa tal oli minuga rääkida - tema on jäl fees - sellest tuleb kuulmata lugu!

Pr. v. Berndt. Victor - nii minu soovisid täita - armas pois - laste emast kaalustada! (Tahab teda kaalustada)

Victor. Ah ei - ei, aga igatahes, tädi - mis ja ka (oma toa pääle näidates) jäl fees - näed - wait -

Pr. v. Berndt. Mis ma pean siis nägema?

Victor. Pft!

(Rembach tuleb par. poolt uksest.)

Pr. v. Berndt. Herra oberst - ärge olge kuri - Rembach (naudes). Missärast kuri?

Pr. v. Berndt. Mina olen kõige juures süüdi.

Rembach. Siin on wõti - kui teie soovite. (Läheb pah. poole ja teeb lahti.)

Pr. Berndt (ära).

Victor (on par. p. uksest sisse waadanud),

144.
Korvale.) Tä peab ära olema! (rutta
jah. poole minnes, kus oberft pr. v. Bernd-
ti praegu siia lasteis astuda.) Aga siin -
(kõvasti) Herra oberft, kõik tuleb ome-
ti välja - parem ma seletan teile enne
asja ära - see puutub proua von Wilden-
heimisega. -

Oberft. Proua von Wildenheimisega?

Victor. Ja - ta on ilus, armas ja waimu-
rikas naesterahwas.

Rembach. Seda liian mina ka.

Victor. Seda õhtu nägin ma teda jälle -
ma ei woinud teifiti - ma andsin talle
mõista, et ma teda jumaldan.

Rembach (imestatunult). Teie?

Victor. Ja - mina.

Rembach. Kuidas ta jelle pääle waatas
- see huwitab mind.

Victor. Wäga lahke - ma tänan ofarot-
mise eest, herra oberft! (Annab talle
Kätt.)

Rembach (surub ärtuses kõvasti tema
Kätt.) Kuidas ta jelle pääle waatas -
küsin ma!

Victor. Au - !

Rembach. Rääkige ometi!

Victor. Ma usun - ma tohin loota.

Rembach. Teie noored inimused chitate
omale tihti õhulosfijid - teie idewus
jinnestab teid - ühte lahkset sõna peate
teie tofisemaks, kui see arwatus on.

Victor. Teie käpu pääle, herra oberst -
aga ta oli ometi wäga lahke minu wastu.

Rembach. Teie teete ju nii, nagu oleks ta
teile juba ümber kaela lüngenud!

Victor. Ei, jeda mitte, herra oberst - aga
ta tuli -

15. ctendus.

Pr. v. Berndt. Rembach. Victor.

Pr. v. Berndt (pah. poolt uskest). Tõesti
järis kena tuba!

Victor (waatab ruttu uskest fiske). Eks ole?
(Kõrwale.) Kah ära!

Pr. v. Berndt. Ma tänan teid wäga, ar-
mas oberst - nüüd woin ma siit rahuga
lahkuda. Jumalaga, armas Victor!

(Kätt andes.) Kirjuta aga mulle sagedasti!

Victor. Müüdugi!

146.
Rembach. Ma tulen kohe järele, armu-
line proua - ma tahan ainult veel
üht väikest asja teie õepojaga ära
õieendada. (Saadab teid par. p. värava
juurde.)

Victor. Palun, herra oberft, jellega ei ole
ju nii kiiret!

(Rembach teeb pr. v. Berndti es-
kumari. Pr. v. Berndt ära.)

Rembach. Teie tahtsite mulle midagi
proua von Wildenheimist jutustada?

Victor. Mina - ei - see asi oli ju korras.

(Peter ja Minna tulevad tagast pah.
poolt, nähtakse neid koos rääkima.)

Peter avab pah. p. ukse, mõlemad as-
tuvad sisse.)

Rembach. Siis seletage mulle midagi
muud, kui ma paluda tahan. (Tõmbab
finise lindi taskust.) Kas teie tunnete
seda linti?

Victor. Seda linti? (Vaatab linti.) See
ei ole minu jaladus, herra oberft.

Oberft. Võtku teid kont oma jaladuste-
ga! Mul on õigus küsida.

Victor Jgatahes - aga jii on õnneti keegi,
kes teile kõike ütelda võiks.

Reimbach. Kes - kus?

Victor. Siäl - (näitab Feldti) see!

W. etendus.

Reinhard. Alamohvitser ja wabataht =
likud. Enndifed. Suis Peter.

Reimbach. Herra von Feldt!

Reinhard (on pah. poolt alamohwitseri ja
wabatahtlistega tulnud, kui oleks harju-
tused lõpetatud). Herra oberff?

(Alamohwitser ja wabatahtlikud tereta-
wad sõjawäelikelt ja siis ära par. poolt
wärawast.)

Reimbach. Herra von Berndt ütleb,
et teie mulle jeltada võite - tunnete
teie jeda paela? (Näitab linti.)

Reinhard (juures kimbatuse). Aga
Victor - see ei ole mitte ilus - sinu poolt -
(teeb jelle juures liigutusi käewartega.)

Victor. Leifa jirgelt, armas poeg - käed
kõrwal - jo - (paneb talle käed ligi) ja
nüüd räägi!

Reimbach. Kelle oma see paela on?

148.
Reinhard. Minu, herra oberst.

Reimbach. Kuidas sai ta herra von
Berndti kätte?

Reinhard. Ühe ekfituse läbi.

Victor. Jutusta aga kõik - kuidas see
tuli.

Reinhard. Aga Victor - ja ajad mind
ju kõige suuremasse kümbatusesse! (Teel
jälle liigutusi)

Victor (nagu enne). Käed paigal, armas
poeg!

Reimbach. Kas ma juba kord kuulda
saan?

Reinhard. Herra oberst - see on saladus -
ma ütlen seda teile üks-teine kord -
ainult nüüd mitte, kui preili Valeska
siin on.

Reimbach. Mis - kes on siin?

Victor. Aga Reinhard - ära räägi
ometi rumalusi!

Reinhard. Ja - ma nägin teda -
kui jina niisugune oled - nüüd ütlen
mina ka kõik.

(Peter on wümpfete laufete juures pahyp.)

149.
uskelt wälja astunud, on tagasi näidanud,
et Minna mitte wälja ei peaks tulema.)

Rembach. Mis see peab tähendama?

Victor. Herra oberst - harjutused on te-
male wist juba hakanud - ta on küll
wist minu tädi näinud.

Reinhard. Ei, weel üks naesterahwas oli
jäl juures.

Victor (Kõrwale). Oh jeda inimest! -
(Kõwasti) See pidi wist küll koaneti
olema. (Petrite) Peter, Kas ta on weel
jii?

Peter (pääga nikutades). Hm -!

Victor. Too ta ruttu jii!

Peter. Aga, herra leitnant -!

Victor Ruttu!

Reinhard (ühe Kõrwaga). Kas ma peaksin
exiinud olema?

(Peter lausub Minna uskest jisse astuda.)

(Leifukoht: Minna, Peter, Victor, Rem-
bach, Reinhard.)

Peter. Armuline proua on juba ära
läinud.

Minna. Herra leitnant, wabandage

ainult, et mina —

Victor. Häa küll!

Minna (läheb par. poole ja teeb oberstile ühe ninju, näib siis Reinhardi). Saäl olete teie ka veel — kuidas fai mait-
ses?

Reinhard (pahafelt). Jätke mind rahu-
le!

Minna. Nonoh — nü jäme? (ära par.
poole väravast.)

Reimbach (Victorile). Meie räägime
jelle asja üle veel — (Reinhardile)
Herra von Feldt — ei räägita mitte as-
ju, millel mingisugust mõtet ei ole!
Hääd hommikut! (Lühidalt teritades
ära.)

Peter (taha Victorile). Teised on ka
weel siin.

Victor (Kõrwale). Wait! (Kõvasti
Reinhardile) Nah, kas fina ei taha
ka mitte ära minna?

Reinhard. Sa wõid oberstile paljugi
ette pühuda — ma tean ometi, mis ma
nägin.

Victor. Armas poeg, ^{151.} ja oled väsinud!
Oo oja kantsinud, siis harjutanud -
pubka nautuke!

Reinhard. Oei - ma waatan järele,
kas mul õigus on!

Victor. La lähed!

Reinhard. Ma jään siia.

Victor. Ma käsen sind minna.

Reinhard. Ja kui ma ka õhtuni ootama
peaksin!

Victor. No, oota siis! (Wäravalt hüü-
des.) Alamohwitzer!

Reinhard. Mis see peab tähendama?

17. etendus.

Alamohwitzer. Õndised. Siis Daleska
ja Sophie.

Victor (alamohwitzerile, kes par. poolt
siia astub). See wabatahtlik on jona-
kuulmata - wüge ta kobe wahi alla!

Reinhard. Aga Victor -!

Victor. Mis edasi, saab näha!

Alamohw. Teie käsu pääle! (Reinhar-
dile) Tülge!

Reinhard. Ära pane pahaks - see on

ometi -

Maarohvit. Edasi, ilma wastusrik-
lemata!

(Wõtab Reinhardi Käwarrest Kimmi ja
wiib ta par. poole ära.)

Reinhard (Kuna teba ära wiidakse).

See on ometi kuatmata!

(Kuna Reinhard ära wiidakse, ilmu-
wad Sophie ja Valaska pah. poolt.)

Victor So, minu Damed, miid on õhk
puhas!

(Koik ruttu, kuna esirie langeb.)

Nelijas waatus.

Dekoratsioon:

Saal proua von Wildenheimi juures.
 Keskmine ukse läbi on aed näha. Par-
 pool es-aken. Uksest paremal ja paremal
 pool. Kõrge- jaali tore fiskejad. Ühe
 väikese laua pääl taga kroonumüts,
 selle kõrval möök.

1. etendus.

Teener. Pr. von Berndt. Minna.
 (Pr. v. Berndt ja Minna, mõlemad riifi-
 kostümides, on praegu fiske astunud,
 Minnal väike riifitask käes. — Teener
 seisab nende juures.)

Teener. Saksjad on thelauas.

Pr. v. Berndt. Ma pean proua von Wil-
 denheimiga kohe rääkima.

Teener. Saan armulisele prouale kohe tea-
 tama. (ära pak. poole.)

Pr. v. Berndt. Kui ma aga teaksin, mis
 juhtunud on! See äritus teeb mind
 veel haigeks!

Minna. Ja mind ka, armuline proua,

-malainen hulluks- uudishimu päraft.

2. etendus.

Sophie. Enniferd. Teener.

Sophie (jah. poolt, ukko-koduko kleidis)
 Minu armas proua von Berndt - jäl
 teie olite ju!

Pr. v. Berndt. See ei woi teid ju imestada,
 teie kiri oli ju nii hädaline, et ma
 koke jia ruttajin!

Sophie (kuuna ta tal abiko-on). Pänge
 aga kõige päält rüüed ära!

Pr. v. Berndt (kuuna ta kübara ära wõ-
tab ja ära paneb). Kõige enne ütolge
 mülle, kas mõni õnnetus on juhtu-
 nud?

Sophie. Jumal hoidku!

Pr. v. Berndt. Ometi mitte viitor?

Sophie. Ei-ei - (wõtab tal mantilli
ära)

Minna. Armuline proua on väga
 muus.

Sophie. Teie wõite päris rahulik olla
 (Teenerile). Näidake koanõitfile, kus
 proua von Berndti tuba on.

Teener (^{155.} künäta mantille ja rätiku
ära wiib) Mimma). Tulge aga!

Mimma (künäta ära lähel). Need fa-
ladused on wälja kannatamata!

(Teener ja Mimma par. poolära.)

(Teener tuleb warsti jälle par. poolt uk-
sest ja lähel keskest ära.)

Sophie. Ma tahtsin seda rõõmusõnu-
mit teile ise teada anda. Teie õepoeg
oli ometi neljaks nädalaks kindlu-
sesse arrestis mõistetud.

Pr. v. Berndt. Siis ometi Victor?

Sophie. Et prou von Lando see itufüüta
põhjus oli, siis ei jätnud ta esme järele,
kui tal korda läks armuandmist
wälja paluda. Pool trahwiaega on tal
maha jäetud, täna saab ta teate, et
ta waba on.

Pr. v. Berndt. On see võimalik?

Sophie. Ka mina tahtsin kaasa aidata
temale seda päewa veel lõbusamaks
teha: ma kutsusin tema sija, ja tal
peab see rõõm olema, kui ta homme

tuleb, teid siit ^{156.} eest leida.

Pr. v. Berndt. See on tore!

Sophie. Niisama ka mõnda tema tuttavat: herra von Feldti ja oberst von Kembachi.

Pr. v. Berndt. Oma tütreaga?

Sophie. Muidugi!

Pr. v. Berndt (kaelustab ja suudleb teda).

Kuidas ma teid tänan! Teie olete ainus armastatud, kää naesterahvas, proua von Wildenheini!

Sophie. Aga tehke mulle seda meelehääd, palun, keegi ei tea sellest armastamisest -

Pr. v. Berndt. Hm - jaan aru - mina ei lausu sõnagi - o, saladust hoida - selle poolt olen ma tuttav!

Sophie. Võib olla, et meil homme veel midagi otamata juhtub.

Pr. v. Berndt (kavalalt). Hm - jaan ka aru - valeska!

Sophie. Siis teate teie ka sellest?

Pr. v. Berndt. Muidugi! Mis te arvate - minu õepoeg ufaldab mind, ta

jutustab mulle ju kõik.

Sophie. Ja teie saate mulle abiks-olema?

Pr. v. Berndt. Muudugi! See on ju tore lõbu nii natuke saatuks asjus kaada aidata, kahte noort inimest kokku aidata ja neid õnnelikuks teha.

Sophie. Müüd aga teed jooma - jafuu!

Pr. v. Berndt. Teie tunnete mind! (ära jät. poole.)

(Sophie lafeb proua von Berndti pah. p. uspest fiske astuda ja tahab järele minna, kui teener uspest fiske astub.)

Teener (teadustades). Herra von Feldt!

3. etendus.

Reinhard. Sophie. Teener.

Sophie. Ah! (Pöörab fiskeastuva Reinhardi poole.) Nii hilja, herra von Feldt?

Reinhard (erariides). Andke andeks-teenistus!

Sophie. No, see on häa, et teie jäl olete; teie tulute juft parajasti teeks. Pänge õnneti ära, palun!

Reinhard (rüüeid ära pannes, jääb uni-

wormi mütti, teenile^{158.}). Mis see siis on?
Feener. Üks müts.

Reinhard. Ja seda ma näen - ja üks
mõök - kelle omad need on?

Feener. Oberst von Rembachi. (pah. poole
ära.)

Reinhard (hinnatunult). Ah - see on siin?

Sophie. Mis teil siis on?

Reinhard. Armuline proua, herra
oberst on siin?

Sophie. Ja, ka tema tütar!

Reinhard. Ah, ma palun siis väga wa-
bandada - ma soidan siis parem jälle
kohe tagasi. (Pahab oma kübarat wõtta,
wõtab uniwormi-mütti.) Ma ei ole seda
kaks nädalat enam näinud.

Sophie. See ei ole kellegi põhjus, nendel
alati tee päält eest ära minna. Mis
nad sellest peavad mõtlema?

Reinhard. Ja, mis nad sellest peavad
mõtlema - see on õigus.

Sophie. Ainult julgust, herra von
Feldt - tulge!

Reinhard. Noh, siis Jumala nimel!

(Nõõbib kuu kinni.)

Lophie (on pah. p. uufe juurde läinud).
Kga mis teie obersti mütliga teha
tahate?

Reinhard. Ja, õigus! (Kuna ta
mütlgi jälle ära paneb.) Niisugust kinnu =
batust ei sooviks ma ka oma waen =
lasele mitte!

(Lophie ja Reinhard pah. poole ära)

4. etendus.

Peter. Siis Minna.

Peter (keskelt, kahe suurema ja ühe väiksema
lillekimbuga). Kas siin siis kedagi ei ole, kelle
käest küsida võiks -- jäält tuleb üks naesterah-
was!

Minna. Peter -- on see võimalik?!

Peter. Ja!

Minna. Ja jällegi lillekoormaga!

Peter. Ja, muidu oleksin ma teid ammugi
juba kaelustanud. (Kathtub kaelustada.)

Minna. Sellega ei ole küret.

Peter. Jikka on käed lillekimpuksid täis --
ja nüüd läheb asi veel õieti hulluks -- täna
on koguni üks teie jaoks!

160.
Minna. Minu jaoks?

Peter. Laske, ma jutustan teile: tänna lõuna ajal tuleb teade, et minu leitnandile armu on antud -

Minna. See ei ole võimalik!

Peter. Meil on nüü hää kuningas - mina mõtlefin koke, et ta üht waest leitnanti nüü kaua kinni istuda ei lae. Esjude fiske pakkimine läks üks, kaks, kolm, siis läks tema linna eemale teatama ja mina pidin lillekimbud ostmas - see on proua valeskale, see proua Wildenheimele ja see teile!
(Annab Minnale ühe kimbu)

Minna. Wäga ilus - aga mis ma selle eest pean tegema?

Peter. Kuff teie teate?

Minna. Na - kui üks heerra meile midagi kingib, siis tahab ta ka selle eest midagi saada. Aga mis?

Peter. Olete teie aga üks nutikas naeste - rahwas! Seda Wildenheimi oma ei pea mina temale mitte kätte andma, see tuleb tema magamise tuppa panna.

Minna. Aha - ja seda pean mina toime

tama! Peter, see ägi lähed kirjaks!^{161.}

Peter. Ah mis, see kingib ju terve hulga
nufugufiid ära!

Minna. Nii kanda kui üks-herra jeda
avalikult teeb, ei tähenda see midagi; aga
kui see aga jalaja jännib, - ma ütlen teile -
jūs on see enam kui lillekeel!

Peter. See ei lähe meile midagi korda -
teeme jeda ainult.

Minna. Ja, meie peame tema toaneitfiga
jelle üle rääkima.

Peter. Kas see ilus on?

Minna. Peter!

Peter. Ma mõtlen ainult: ilusam kui
teie!

Minna. Teie näite kindluses-natuke
metfikkus-lainud olewat. (Petriga par.
poole ära.)

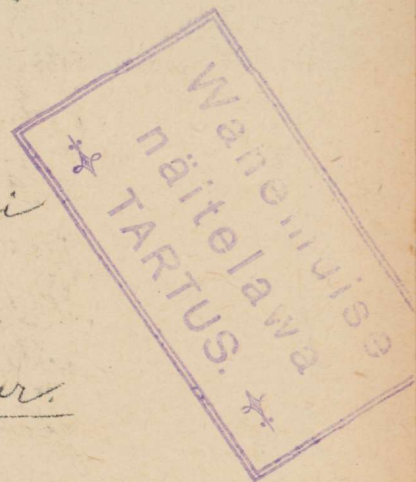
(Wiimase etenduse ajal on pimedaks-
lainud.)

5. etendus

Reimbach. Fr. v. Berndt. Reinhard.

Valeska. Sophie Feener

(Feener pak. poolt kahe lambiga, mis ta

102.
par. ja pah. poolle päneb.)
Rembach (pah. poolt proua von Berndtiga)
üks hää etetäkendus, et meie just jelles
majas jälle kokku saame. (Kunrardus.)

Pr. v. Berndt. Teie rääkijite jekord oma
plaanidest, armas oberst, - kui kaugel
teie olete?

Rembach (ettevaatlikult). Pft - ma ar-
man, mulle tuldaske poolle tee pääle
wastu - see kütse -

Pr. v. Berndt. Pa näikse õige lahke
teie wastu olewat.

Rembach. Leiate teie jeda? Mina
pean mõneks päevaks jia jääma -

Pr. v. Berndt. See on ju tore - siis wo-
tan ma teid ka oma kaitse alla -
mina oskan niisuguseid asju.

Rembach. Pft!

(Valeska ja Reinhard on pah. poolt jis-
kastunud, just kui oleks Reinhard
Valeskat lauast toonud - teeb temale

Kunrardusi)

Valeska (Rembachi juurde minnes,
jundleb jelle kätt). Armas papa -!

Reinhard (teeb Rembachile kumarduse).

Herra oberst!

Rembach (temale kätt andes). Noh - teid ei ole ju kaua näha olnud, armas-Feldt!

Reinhard. Teenistus, herra oberst!

Rembach. Ega see teile kahju ei tee - teie olete natuke päevitanud.

Valeska. See piinib teile väga hästi.

Reinhard. Tänan!

Rembach. Kui ühe aasta soldat on olnud, siis hakkatakse alles meheks jääma.

Reinhard (häbelikult naerdes). Ja - muidugi - haha!

(Sophie on Valeska ja Reinhardi järele siia astunud, proua von Berndti poole pööranud ja temaga taha rääkinud.)

Sophie. Ajage teie natuke juttumul on mul midagi korraldada.

Pr. v. Berndt. Minge aga!

Valeska (arastades Sophiele). Kas ma võin aidata?

Sophie Si - ei - ful on siin tegemist (ära par. pool.)

164.

(Pr. v. Berndt, Rembach, Reinhard istuvad,
(Seisukoht: Valeska, Reinhard, Pr. von
Berndt, Rembach.)

Pr. v. Berndt. Tema on ära - armas oberst -
armas herra von Feldt - teie olete mõ -
lemad nii ofarõõlikud -

Rembach } Ja muudugi.
Reinhard } (ühe korraga) Mina ka.

Pr. v. Berndt. Kuu katju, et ma teile
midagi ütelda ei tohi. See on vieti üle -
kohus - sest rõõmuft on siis palju enam,
kui seda juba ette maitssta võib.

Rembach. A - teil on üks rõõmasõnuum
meie jaoks?

Pr. v. Berndt. Ja - aga ma ei ütle midagi,
ma olen seda lubanud - ja seda
peab pidama - see rõhub mul küll
raskesti südame peäl.

Rembach. Noh - siis südame peält ära!

Pr. v. Berndt. Kui teie waiakida wõite, ar -
mas oberst.

Rembach. Selle peäle wõite julge olla

Pr. v. Berndt. Aga teie, herra von Feldt,
noorus - on kergemeelne.

165.
Valiska. O, see võib waikida!

Reinhard. Teie olete väga lahke!

Pr. v. Berndt. Aga teie ei tohi tõesti midagi märgata lasta.

Rembach.

Reinhard } (Korraga) Jumal hoidku!

Pr. v. Berndt. Siis ma tahan seda teile ütelda - aga paladuse katte all.

Rembach. Ma olen tõesti uudishimulik!

Pr. v. Berndt. Minu õepojale Victorile on armu antud.

Rembach. Seda peaksin mina õnneti teadma!

Pr. v. Berndt. Täna lõuna ajal on teate tulnud - proua von Wildenheim tahab meile jellega ootamata rõõmu teha - mõtelge õnneti - ta tuleb homme siia.

Rembach (ruttu ülestõustes). Siia? -
See puudus veel!

Reinhard (ka ruttu tõustes). Siia - homme?

Pr. v. Berndt (Rembachile). Mis-teil siis on, armas oberft?

166.
Valeska (ühel ajal Reinhardile). Mis teil
siis on?

Rembach (pool naisele). Ma tahan sin, et
jää lillesöödiks veel neli kuud istuks!

Reinhard. Ja, jeda soovisin minaka!

Pr. v. Berndt. Peir ei tahtnud ju midagi
märgata lasta.

6. etendus.

Peter. Ürdised.

Peter (par. poolt). Ma palun alandlikult
- ma otfin preili Valeska von Rem-
bachi.

Peter Pr. v. Berndt. Peter - kas mu õpoeeg
siin on?

Peter. Ei, armuline proua - (lillekim-
pu näidates) ainult elvagi.

Pr. v. Berndt. Ah see - see on teile, preili
Valeska!

Valeska. Täesti mulle?

Peter. Ja, herra leitnant käsikivad -
(annab Valeskale lillekimbu) ja palju
terwisiid pean ma ütlesma.

Valeska. Ma tänan, aga kust ta
teab, et meie siin oleme?

Peter. Herra leitnant¹⁶⁷ Kais-komandaan-
di juures emraht teatamas - meieci istu
ju enam - jaält fai ta teada.
(Valeska pöörab Reinhardi poole ja
räägib tafa fellega.)

Rembach (Petrile). Proua von Wilden-
heim fai muidugi ka ühe?

Peter. Woi weel - kõigilufama, herra
oberft! (ära.)

Rembach (wihafelt enefle). Nu ja -
nüüd hakkab juba jälle pääle - see
inimene on päris haige - aga mul
on tänane öhtu weel - nüüd peab aega
tarwitama! (Noõbib kuu kinni, istub
proua von Berndti juurde.) Armuline
proua - meie rääkijime emraht meie pere-
naefst - mis teie arwate, kui ma täna
weel küfksin?

Pr. v. Berndt. Nii häkitfelt?

Rembach. Ja - iga tunniga lähed ikka
wanemaks - mispäraft nüjugust asja
edasi lükata?

Pr. v. Berndt. Peame felle üle nõuu. (Jes-
tuwad, tafa edasi rääkides.)

(Kembaach, proua v. ¹⁰⁸Berndt, par. pool;
Valeska ja Reinhard pak pool.)

Valeska. Waadake, kui ilus!

Reinhard. Ma oleksin ka ühe lille =
kimbu toonud, aga mul ei olnud aimu-
gi, et mul see õnn jaab olema, teid siin
näha.

Valeska. Mulle näitas, nagu oleksite
teie fellel õnnel püüdnud viimajal ajal
meelega tee päält eest ära minna.

Reinhard. O, preili Valeska - teie teete
mulle ülesohut!

Valeska. Missärast teie siis erinast
nü kana meie juures ei ole näidanud?

Reinhard. Wähe aega - teenistus -

Valeska. Kui millegagi ära harjunud
oldakse, siis tuntakse felle püüdumist
jeda rohkem.

Reinhard. Kas teie tõesti mind püüdus-
tundfite olete?

Valeska. Ma arvan vieti minu isa.

Reinhard. Ah so - siis tundfite ehk
herra von Berndti püüdus olete?

Valeska. Kuidas teie felle pääle tulete?

169.
Jellest ma ju fuguzi ei rääkinud.

(Räägivad kafa edasi.)

Reinbach (ülestoustes). Noh, minu ot-
sus on kindel - ma otfin ka üles ja ei
wüwita enam minutitgi!

Pr. v. Berndt (ülestoustes). Ma loovin teile
õnne, armas oberst!

(Reinbach par. poole ära.)

Pr. v. Berndt (enejele). Ma walmistan
jelle aja fees - kõik oma Victorile ette -
(waatab Reinhardite ja Valeska poole) -
see sünnib ju suurepäraliselt! (Kõwasti)
Armas Valeska!

Reinhard (kõrwale, kui Valeska proud
von Berndti poole pöörab). Nüüd olekin
ma täiesti selgufeli jändnud.

Pr. v. Berndt. Herr von Feldt - teie amma-
te andeks - ma tahakfin preili Valeska-
ga mõne jona rääkida.

Reinhard (kõrwale). Ja mina vieti ka.

Pr. v. Berndt. Waadake õnneti - kui pais-
tab nii toredasti!

Reinhard (waatab ümber, jääb seisma).
Wäga ilus!

170.
Pr. v. Berndt. Kas teie ei taha mitte se-
da ilusat õhtut maitsta - ma tahak-
sin mõni filmapileti üksi - (näitab
talle käega kõrvale, et ta ära peako-
minema) teie teate ju.

Reinhard. Ah jo -! (kõrvale) Ma soo-
viksin, et ta sinna oleks jäänud, kus
pipar kasvab - Kaugele ma ei lähe!
(keskelt ära)

Valeska. See ilus kuupaiste - Kas meie
teada ka ei maitseks? (Tahab ära.)

Pr. v. Berndt (valeskat tagasi hoides).
Ei, armas-laps - meile on juba liiga
järe - tulge, istuge minu juurde - ja
laske mind emmega päris-avalikult
rääkida. (Ystube.)

Valeska (istudes; kõrvale). Kahju - ma
läheksin ka parem wälja!

Pr. v. Berndt. Teie teate, ma võtan teie
käekäiguist osa - Kanaadne sõprus, mis
mind teie perekonda külge köidab, an-
nab mulle selle õiguse - ühe sõnaga - aji
puntu teie tulewi kusse.

Valeska (ehmatanud). Minu tulewi-

Kusje?

Pr. v. Berndt. Ja, minu laps - mina räägin ühe teise nimel - kes ise ei julge teie käest küsida.

Valeska (Kõrvale). Kas ehk Reinhard?

Pr. v. Berndt. O, teie tunnete teda väga hästi - kas teie ei või arvata, kes ta on hääd, tubli inimene!

Valeska. Seda ta on - muidugi - aga, armuline proua - minu isa -

Pr. v. Berndt. See laske minu mure olla teinud ei saa midagi felle vastu olema - tema tahab ju ainult teie õnne.

Valeska. Teie olete nii hääd, proua oon Berndt!

Pr. v. Berndt. Ta armastab teid juba ammugi, kui ta seda ka ütelnud ei ole.

Valeska (häbeneedes). Ma arvan, ma tean, kellest jutt on.

Pr. v. Berndt (Kavalalt). Muidugi, muidugi - fellest saab ju noor tütarlaps kohe aru.

Valeska. Mulle paistis fagedasti nii,

nagu tumeks ta ^{172.} minu vastu huvi =
tuft - siis aga oli ta jälle nii isära =
lik -

Pr. v. Berndt. Need on väikesed isäral =
dufed - ta räägib nature palju.

Valeska. Palju? Minuga mitte.

Pr. v. Berndt. See on kõige parem töen =
duo - tõeline armastus on wait. Minu =
le tummistas ta üles - et ta teid efime =
fest filmapilguft jaadik armastab.

Valeska. On see võimalik?

Pr. v. Berndt (tema kätt filitades). Noh,
armas-laps, mis ma pean ütlemas,
kas ta kohib loota?

Valeska. Mu Jumal, see kõik on nii
ruttu tulnud -!

Pr. v. Berndt (nagu üleval). Kas teie te =
da siis vähegi armastate?

Valeska (füdamlikult). Ah ja - füda =
meft!

Pr. v. Berndt (teda füudeldes). Armast,
kallis-laps - teie teete kaks füdant
õnnelikuks - kuidas ma rõõmustan, et
ma temale ta õnne teatada võin.

Valeska. Teie tahaksite ^{173.}?

Pr. v. Berndt. Seda ma teen - ta saab
filmasid tegema - nii lähikese ajagasi
oleks-tema mitte nii kaugele jõudnud.

Valeska. Ei, muidugi mitte - see oli
väga hääd, et ta seda teile ufaldas.

Pr. v. Berndt. Eks ole tösi?

Valeska (tema kätt fundeldes). Teie,
armas, kallis-jõber!

7. etendus.

Reinhard. Inidifid.

Reinhard (keskelt, kõrvalt). Wäljas on
väga külm -! (kõvasti) hm - hm -!

Valeska (waatab ümber, näeb Reinhardi
ja ruttab tema juurde). Reinhard!

Reinhard (Valeskat kaelustades). Mu
jumal, Valeska - on see unenägu?

Valeska (jüdamulikult). Paris-tõde!

Pr. v. Berndt (kes-ehmatuseft kange oli).

Aga, laps, mis teile meelde tuleb - see
ei ole see õige!

Valeska. O ja - see ta on!

Pr. v. Berndt. Herr von Feldt - minge
aga jälle - see on eksitus! (tahab Valeska =

174.
Kas käest kiinni wotta) tulge -
Reinhard. Ei, ei - ma ei lafe teda
enam lahti! Jumalale tanu, et ma
talle wiimaks ometi ütelda woin,
kui jidameft ma teda armastan!

Valeska. See kestis küll kaua, kuri inime-
re!

Reinhard. Niiid läheb ju aga ruttu.
(Sundleb teda)

Pr. v. Berndt (chinatades). Ha - (hoiab
ratiku pitmade es) Ja sundleb teda -
jeda ma ei woi näha! (tasukurätisuga
lehwitades; arapöördult) Jätke jeda - jät-
ke jeda -!

Reinhard. Mu armas Valeska! niiid aga
ruttu teie ifa juurde!

Valeska. Ja - ifa juurde!

(Mõlemad ruttu keskelt ära)

Pr. v. Berndt. Jofand jumal - niiid jook-
sewad nad kogemata pimedasse aeda -
see on eksitus - siis kuulge ometi -!
(nendile järele)

(besriie)

Muudatus

Näitelava kujutab proua von Berndti tuba proua v. Wildenheimi majas. Tagajinas pah. kätt uks, millest jisse käiajse, enam parimale poole woodi esriitega, jelle eswari, nü et pool woodit varjatud on. - Desjar. pool klaas uks, mis palkonile läheb, esriided es. Mööblid kaetud kretongiga ehk niimööblirüdega. Couchette, toolid. Pah. pool laud jregliga ja kahe kiinlaga. Üks juur kohwer awatud woodi lähedal. Par. pool taga nurgas rüde wari. Kui esriite tõuseb, on näitelava pime.

1. etendus

Proua von Berndt. Minnal.

(Mõlemad astuvad jisse - Minnal kiinl käes - usjekt, mis tagajinas on; näitelawa lähel walgeks.)

Pr. v. Berndt. Jumalale tänu, et ma kord raku jaan! See oli raske päew!

Minna. Ja, ja - see reis, armuline proua. (Paneb kiinlad laua pääl põlema.)

Pr. v. Berndt. Reis ja palju muud - pää on

176.
päril-segane! (Istub, tuba waadeldes)
Minna Ja nü käpärast armulisele
prouale - alumisel korral - ei ole tarwis
treppisid käia.

Pr. v. Berndt Wäga häa!

Minna (Klaasusse pääle näidates). Tääl
on väike palkon, lüfa väljawaatega üle
terwe dia - tääl saab armuline proua
homme muidugi sinet jõoma.

Pr. v. Berndt Ah, jäta nüüd sine - imeretse
parem selle eest, et ma warsti magama
saan.

Minna Ma pakkisin juba kõik välja -
kui armuline proua jõuwad. (On ta-
gapool kohwi juures tegemist teinud -
toob walge friserimise mantli käistega.)

Pr. v. Berndt (ajab friserimise mantli
selga, istub siis laua ette; Minna wõtab
kõmal kannu ehk päächte ära ja korral-
dab juukseid). Homme panen ma oma-
le pruuni siidkleidi selga.

Minna (Küna ta proua v. Berndti
juukseid jäädab). Ma triikisin ta juba
ära ja riputafin üles.

Pr. v. Berndt. Kas Peter ^{177.} julle veel midagi
minu õepojast jutustas?

Minna. Palju - ta läks ära ja ootab teda
wõõrastemajas. (Läheb kohwijuurde ja
otfib jälle joo.)

Pr. v. Berndt (ennast peeglis waadeldes).
See ehmatuis-waleskaga on mind päris
wäsinuks teinud.

Minna (kohwijuures). Ah ja armas
jumal!

Pr. v. Berndt (ehmatatunult) Mis on siis?

Minna. Ah, armuline proua, ma olen
õotanu ära unustanud!

Pr. v. Berndt. Sa unustad ükskord veel
oma mõistuse ära! Kui mul teda ei ole,
jaan ma homme pääwaku.

Minna. Lõsepakkimiseega oli nüfugune
rutt!

Pr. v. Berndt. Kui lõse pakitakse, peab
õnneti kõige enne õotanu päale mõt-
lema.

Minna. Andke andeks, armuline proua!

Pr. v. Berndt. See ei aita mind aga mitte
külmetamise eest - mul peab õotanu olema.

178.
Minna. Ah - ma lähem proua von Wil-
denheimi juurde - tein laenab meile
ühe.

Pr. v. Berndt (üles tõustes). Siis - mine ruttu-
enne kui ta magama lähel.

Minna Ma tulen kohe tagasi. (Wõtab
küünla, siis tagumiseft ukseft ära)

Pr. v. Berndt. Need tüdrukud on nüüdsel
ajal ka nü unustajad. Jutustab mulle,
et see tuba alumnisel korral on - aga kar-
dinad jätab ette tõmbamata, et iga ini-
mune siise traha wõib, muidugi, ukse ka-
mitte lukus - (lähel par. poole klaasuk-
se juurde) muidugi! (Päneb lukku ja la-
seb kardinad alla.) Enne oliwad teenijad
kõesti palju hoolikamad!

2. etendus.

Sophie. Minna. Pr. v. Berndt.

Sophie (~~on~~, siiserimise mantel, mõne li-
diga kaunistatud, riieteüle - pääs ukse
öötanukene - käes mõned tanud). Ma
tuln ise, armas proua von Berndt.

Pr. v. Berndt. Teie olete liigalähke!

Sophie. Andke andeks - ma olin sellefa -

lanna toimetamise juures kui teiegi -
fiin võite aga wälja walida - ma toon
mitmet moodu - (Kuna ta pr. v. Berndtile
ühte tannu näitab) see on peaaegu niisuguse
ne nagu minu oma - see sünniks teile
wäga hästi.

Pr. v. Berndt. Ah, minge ikka - see on mi-
nu jaoks liiga uhke - see on kõik minu -
ainult mitte hää ootan.

Sophie (ühte teist näidates). See fiin on mi-
nu wana tädi oma järele.

Pr. v. Berndt. Ah, see on, mis mina tarwi-
tan. (Pareb omale päha.)

Minna. Just nagu teie oma, armuline
proua!

Pr. v. Berndt. Ma tänan teid wäga!

Sophie. Wõtke hääks! (taha) Mul
oleks teiega weel rääkida.

Pr. v. Berndt. Ah fo! (Minmale) Minna,
mul ei ole fiin enam tarwis - ja wõid
minna - arata mind homme õigel ajal
üles.

Minna. Teie käsu pääle, armuline proua!
Ma soowin hääd ööd! (Keskelt ära.)

180.
Pr. v. Berndt ja Sophie (ühe korraga) Haad
ööd!

Sophie. Koige enne pean ma teile ütle-
ma, ma jain praegu imetoreda lille-
kimbu teie õepoja käest.

Pr. v. Berndt. See parandamata inim-
ne - teie ei jua seda temale mitte pa-
haks panevina - temra ei mõtle seda
nü.

Sophie. See ei tähenda midagi, aga ma
tulen ühe teise asja pärast teie juurde.
(Jätkuvad.) Teie tegite mulle enimst ühe
täheanduse obersti üle -

Pr. v. Berndt (jaatades). Hm - teie kohta.

Sophie. Ja - mina uskusin, et see asi
arvunu juba unustusesse on jäänud,
aga täna näitas, nagu tahaks ta
arvunuaraldust teha.

Pr. v. Berndt. So?

Sophie. Mina ei laskunud teda nii kau-
gele minna - näete - ma tahan üle-
üldse enmast ja teda selle piinliku seis-
korra eest hoida.

Pr. v. Berndt. Ja - seda ma tunnen -

181.
niisugune asi saadab ikka pünlisusse
seisukorda.

Sophie. Teie näitafite tänna niisugust
ofawust üles, neid kahte noort inimest
kokku juhatades - siis peate mind ka
aitama.

Pr. v. Bernd. Lüdamest häämeelega - see
on wäike asi, kui ma talle ühe jona
ütlen, teeb ta homme hommiku armu-
awaldufe.

Sophie. Jumala pärast - jeda ta ei pea
ju mitte tegema!

Pr. v. Bernd (imestanult). Ah - korv?

Sophie. Teie peate teda just taxistama,
et ta ei küfiks. Ütelge temale, et mul
tema wastu jõbralikud tundmused on
- et ma teda auustan ja temast lugu pean,
lühidalt, ütelge temale, minu nimel kõike
ilufat ja hää - aga pääfke mind tema ko-
firmise eest!

Pr. v. Bernd (Koguni imestanult). Ja mina
mõtlesin just, et teie teineteisile hästi jün-
nite. Teie olete kõfime, rahulik, kaaluja.

Sophie. Tänan teid wäga - aga need on

omadused, mida ka siis tarvitada võib,
kui ma mitte ühele vanale oberstile me-
hele si lähe.

Pr. v. Berndt. Teie tahate siis lefeks jää-
da?

Sophie. Erialgu - ja.

Pr. v. Berndt. Tal on nii hääd soovid teie
kohta.

Sophie. Armas sõber, ma soovisin, et
müie inimeste jüdametesje waadata
wõiksime, kui kerge oleks siis otse
tegemine! (Tõuseb üles.)

Pr. v. Berndt (ülestouustes). Teie näisje
weel kahewahel olema?

Sophie (rustu ja kindlalt). Ei, si - jel
juhtumisel mitte sugugi! Kas ma
wain teie pääle kindel olla? (Armas
talle kätt.)

Pr. v. Berndt. Kui te soovite!

(Koputatakse.)

Rembach (kaga näitelawa, usse juures).

Armuline proua!

Sophie (chumatanult). Oberst!

Rembach. Ma pean teiega weel rääkima.

Pr. v. Berndt. Ma wotan rüidest lakti, ar-
mas oberst.

Rembach (wälgast). Palun, pange umast
ruttu jälle rüidese! ma ootan.

Pr. v. Berndt (nouu otfides). Mis teha?

Sophie (taha). Kõigepareim juhtumine
kuulata - ma peidan umast ära. (Lä-
heb firma juurde)

Pr. v. Berndt. Aga -

Sophie. Laske ta aga jisse! (Astub fir-
mi taha)

Rembach (koputades). Tokin ma?

Pr. v. Berndt (läheb ukse juurde). Kohe-
kohe - (teeb lakti) mitte nii kärjitu!

3. etendus.

Rembach. Pr. v. Berndt. Sophie.

Rembach (küünal käes; astub jisse).

Pr. v. Berndt. Ma ei wõi teid fugugi was-
tu wotta - niifuguses ülikonnas!

Rembach. Ah mis - ärge häbenege mi-
dagi - ma ei waata firma poole. (Paneb
küünla pah. poole laua pääle.)

Pr. v. Berndt. Teie tulete muidugi, et mulle
etteheiteid teha, et ma teie tütre ja

nerra von Felsti -

Rembach. Jumal hoidku - kurbat tãnu
teie selle eest! (raputab tema kãtti). Kõga
teie teete oma asja nii hãsti, - niisid
peate mind ka tãnu alla pãnemã!

Pr. v. Berndt (kõrvale). Johãnd Jumal!
(kõvasti). Kas meie ei võiks jeda
hõmmu hõmmikku toimetada?

Rembach. Toimetada küll - ja - aga
lãbi rãakida niisid - ma ütlen teie -
sel wãikesel naesel on saatan jees!

Pr. v. Berndt (kõhides, et neid sõnu mitte
kuulda lasta). Hem - hem -!

Rembach. Jstuge - palun!

Pr. v. Berndt. Ma olen tãna nii wãsinud.

Rembach. Ei kesta kaua - ma taht-
sin tãna wãlja pãrwatada - jããl tuli en-
ne see kihlufe lugu wãhele - jããra arwa-
sin ma, ta on mul kães - aga jããle li-
bises ta mul kãest ära, just kui jifalik!

Pr. v. Berndt (kõhib nagu enne). Hem -
hem!

Rembach. Teie kõhite ju?

Pr. v. Berndt. Nature ära kütmetanud.

Kembach lühidalt - ma¹⁹⁵ kahtsin teid pa-
luda, minu eest homme rääkida.

Pr. v. Berndt Kas te olete asja ka koolega
järele kaalunud?

Kembach Mis jääl kaaluda on - Vales-
ka lähel ära - mul on kedagi tarvis,
kes minu majatalust juhatab - firma
jümmib Wildenheim juurepäralt.

Pr. v. Berndt (enele) Ah ja armas
jumal!

Kembach Ja, kas teie ei arva ka?

Pr. v. Berndt (otsest järele) Ja
muidugi - ja muidugi!

Kembach Heeneftgi mõista, jeda tuhik-
nat, nagu mõnel lipujunkral, ei ole mul
~~mitte~~ asja juures mitte - meie oleme ju
kaks wana inimest - ja võime avalikult
jelle asja üle rääkida - mis on siis ar-
mastus? - üks segu rumalusest ja noorus-
õletuli, mis ruttu lõrrele löök ja walturite-
mini ära kustub. Meie teimeetame ära -
kaalumise järele. Näete, prona von Wilden-
heim sõidab ja rattutab häameelega - mul
on hobused - wiin teda lusti sõitma - jelle

1816.
eft on ta mulle feltfikso - kui mul jooksoja
haigus tuleb. Koik seifab wastastikupe
toetufe pääl.

Sophie (Kõrvale) Ma tänan!

Rembach (ringi waadates). Mis see siis
oli?

Pr. v. Berndt Mitte midagi - wift waljas
aias.

Rembach. Teie koimetate siis seda?

Pr. v. Berndt. Kui ta sellega aga mitte
nõuus ei ole?

Rembach. Ah, mispärast ei peaks ta
seda mitte - tema saab minu läbi ilu-
ja siifukoha - mis ta siis nüüd on -
üks emanciperitud leff - sellele kuulub
üks tugew käsi üsona ära.

Pr. v. Berndt (kõhib nagu emme). Heim -
heim - heim -!

Rembach. Paha kõha - katfuge sellest
lahki jaada.

Pr. v. Berndt. Ja - ma igatten rahu järe-
le, armas oberft.

Rembach (ka ülestõustes). Ma ei taha
teid ka nemini kirmi pidada. Tänan

187
juba ette ära. (wõtab oma künula) Hääd
ööd - Käige talluga hästi pääl! (ära)
Pr. v. Berndt Ja- ja -! (langeb toolile) Ah
ja armas Jumal!

Sophie (ette astudes, naerdes). Hääd ööd,
herra oberft!

Pr. v. Berndt. Ma olen enam jurnud kui elus-
-mind niiguguse piinluse seifurkorda
jaata!

Sophie. Noh, mis teie ütlete? (proua v. Berndt
teeb tagafitorjuwalüigutufe) Kas mul ei ol-
nud päris õigus? Tema jooksjale põetajat
- see oli see terve mõistatus.

Pr. v. Berndt (üleskarates). Tema saab selle-
ga valmis, et veel kord tulla (kuna ta
ukse juurde lähleb, lukku paneb ja wõtme
taskusse pistab) nüüd ma ei lafe ühtegi
hinget enam jisse!

Sophie. Teie wannekene, kuidas teie kom-
me jellist asjast ülesate, kui teie mi-
nuga räägite - hahaha!

Pr. v. Berndt. Naerge aga veel - minul ei
ole jüugi häa tuju - ma istufin kui
fute pääl - iga filmapilk, arwafin ma,

tuleb õnnetus! 188.

Sophie ja selle juures see hirmus koha-
müüd peaksite aga tõesti pühkama heit-
ma - (Kuna ta pr. v. Berndti kaalustab.)

Hääd öö, armas proua von Berndt!

(On häält kuulda, nagu lendaks kivike
vastu klaasust.)

Pr. v. Berndt. Mis see oli? (Keegi plaksu-
tab kotu korda käpa) Kuulge, õnne!

Victor (näitelawa taga). Pädi - mina
olen - Victor!

Pr. v. Berndt. Victor - minu Juunal-
hilja!

(Jälle plaksutamine.)

Sophie. Ärge laske teda oodata - ma
lähen.

Pr. v. Berndt. See hääd pois! (On klaas-
ust juurde läinud, kuna ta lahti pöörab
ja lahti teeb.) Tal ei ole muudugi rahu,
enne kui ta mind näinud on - ma
tulen, Victor! (Läheb välja ära par. p.)

Sophie (on ust juurde läinud). Jafand
juunal - luksus - ja woti on tema käes -
mina niiguguses ülikonnas! -

189.
(On proua von Berndti ja victori häält kuul-
da: „minu armas tädi! - victor!“) Si ole
ühtegi pääsemist! (Puttas firmi tahas)

7. etendus.

victor. Pr. v. Berndt. Sophie.

Pr. v. Berndt. Aga victor, kuidas ja mind
ära chumatafid!

victor. Anna andeks, armas tädi! Peter
näitas mulle firmi akent - palkoni - ja mi-
na ei jõudnud seda aega ära oodata, et siia
jaada!

Pr. v. Berndt. Ma refun - waine pois - ja tu-
led ometi liiga hilja!

victor. Liiga hilja?!

Pr. v. Berndt. Teada jaad ja seda muidugi -
ta kihlas emast käre ohu ära!

victor. Tädi!

Pr. v. Berndt. Ja - ma tegin kõik, mis woi -
sin - aga ta pidas wist jellest tühest ometi
etram lugu.

victor (maha löödult). Kes - seda oles - usku-
nud!

Pr. v. Berndt. No - ära julgust kasta - ja jaad
juba omale naelse!

190.
Victor. Tema, ehk mitte keegi! Kui nüüd
õnnetiroomus jõda algaks, see võiks mind
aidata!

Pr. v. Berndt. Need on jumalakartmata jutud.

Victor. Minu arust ei jõnni nad lugugi
kõrku.

Pr. v. Berndt. Ja - mulle tuli see ka nii oota-
mata.

Victor. Kui ta õnneti veel ühe noorema
mehe walinud oleks!

Pr. v. Berndt. Noorema? - Sülelast ei wõi-
nud ta õnneti wõtta.

Victor. Ühe fielelapse ja ühe obersti wa-
hel on õnneti wähe!

Pr. v. Berndt. Oberst? - fellel oli õnneti ai-
nult, ja " ütelda.

Victor. Sa teed nü, nagu oleks see oberst ol-
nud, keda kofiti.

Pr. v. Berndt. Na - see ei olnud ka palju
parem - mees tuli usfest fiske, tema
kõrmas kalle kaenlasse - siis sai ta ühe-
korraga rääkida kui wesiwäratift!

Victor. Kes?

Pr. v. Berndt. Noh, sinu sõber herravon Feldt.

Victor. See? - Tädi, lae ^{191.} ennast kaalustada!
(Kaalustab teda tõmmilikult.) Jumalale tä-
nu - valeskaja Feldt, nendel on minu õn-
nistus!

Pr. v. Berndt. Aga keda sina siis arvafid?

Victor. Keda muud, kui proua von Wilden-
heimi! (äritatult.) Muud peab see südame
päält ära, et ma teda armastan - et ma
ilma temata mitte elada ei või! Ma
tean, et tema see ainuke naesterahvas
on, kes mind õnnelikuks võib teha.

Pr. v. Berndt (koige juurema inimeste liigu-
tusi tehes). Aga Victor - mõtle -

Victor. Tääl ei ole midagi mõelda - kaaluda
- enne katju jõele tõrkeid ette teha, mille
vegi üle kallaste jookseb - - see on õigus, ma
lendefin ümber kui liblikas, siin ja
tääl liibitsemis ja ilutsemis - aga tund-
mufi on mul ainult muud selle naeste-
rahva vastu. - Tema tõfime olek - tema
vaim - tema südamehäädus -

Pr. v. Berndt. Ja, ja - ta on armas naeste-
rahvas!

Victor. Tä on ingel, tädi - niifama juur

wake on tema ja nende moodu pupede
wabel, nagu minu endiste liibitsemiste
ja nüüdse armastuse wabel, mis minu
jüdant liigutab.

Pr. v. Berndt. Ja nüüd on toji taga?

Victor. Ja - ma ütlen sulle, kui ta minu
juurde kindlusest tuli - esimene kord ilma
pilketä - ilma mõrudufeta - kui ta mind
täna ja mulle selle juures otja waatas -
pilguga, tädi, pilguga, mis - kui päikse kiir
minu jüdamesse langes - siis sai mul sel-
geks, et tema see õige on - see ainuke, kes,
keda ma kunagi armastama saan!

Pr. v. Berndt. See on päris kaeft ära! Et sul
nü palju tuld on, ei oleks ma sinust ialgi
uskunud - äga täna ei saa sinuga ometi
mitte pikemalt rääkida - kuidas asjad
seisawad, räägin ma temaga homme.

Victor. Oh ei!

Pr. v. Berndt. Koguini ääri - weeri mööda,
saad aru?

Victor. Ei, armas tädi, ma tahan find!
Ma tahan temale ise ütelda, kui wäga
ma teda armastan - minu filmadeft peab

193.
ta lugema, kui trumilt ma mõtlen - et lille =
föödikut enam ei ole - et mul idaspäi ai =
nult veel üks mõte on, teda õnnelikuks teha.
Ja põlgab ta mind ära, siis leidub ikka veel
üks maa, kus ma oma armastusi afimeel
kuulust tuma jaan - ehk ühe kalastaja
kuuli! - Hääd ööd, tädid! (Tahab ära -
klaasukse läbi.)

Pr. v. Berndt (teda hoidis). Pea-facitaha
õnneti mitte jälle läbi akna välja minna?
Victor. Ma ei või õnneti -

Pr. v. Berndt. Linn tuba on valmis - just
kõrval - tule, ma lahen siin välja. (Läheb
ukse juurde ja tahab seda lahti teha)
Paevas - võti on ju minu taskus - kus
on siis - (vaatab par. poole üle firmi) -
Johand Jumal! (Langeb toolile.)

Victor. Mis sul on?

Pr. v. Berndt. Ta peab ju siin olema!

Victor Kes?

Sophie (ette astudes, on mantli ja tanni fir =
mi taga ära pannud). Mina - herra von
Berndt.

Victor. Armuline proua! - Teie olete kõik

Kuulnud?

Sophie. Ja - kuid ma tõendan, paris was-
tu minu kahtlusest.

Victor. Ma palun tuhat korda andeks!

Sophie. O - palun!

Pr. v. Berndt (Kõrwale). Mis sellest nüüd
saab?

Victor. Ma ei ole oma terve elus niiku-
guises kimbatuses olnud!

Sophie. Mina ka mitte.

Pr. v. Berndt. Ja - mina ka mitte. (Kõvasti)
Kõige parem on, meie läheme kõik ma-
gama.

Victor (otfufeli jändes). Ei, ei - nüü kui
asjad seifawad, on otfust tarwis; - teie
kuuljite kõik, mis pärast peaksin ma
süü kordama! (Wäike wahaeg.) Kas
teil ei oleks üks sõna selle kohta ütel-
da?

Sophie. Meil on ju homme terve päew
aega.

Victor. Minu kindral ütleb: mida
halwem üks asi on, seda ennem peab
keda ära õiendama.

175.

Sophie. Teie kindralil on õigus; aga see ei funni ehk mitte täiesti selleks juhtumiseks:

Victor. O, ma tahan teie wastust kergem-
dada - ma ütlen teile, mis teie arvate.

Teie mõtlete umbes nii: "Herra von Bernöt, et teie mind armustate, mind armastate, on üks asi, mis iseennestgi mõista on!"

Sophie. Oho!

Victor (tagasi tõrjudes ja ruttu edasi). "Aga teie unustate ennaft ära, herra von Bernöt! mõtelge, kui väikene, kui tähtsusetu, kui vähe teie mind väärt olete! Teie nõudmine on enam liig julge kui vahva."

- Seda umbes mõtlete teie, armuline proua

- o, teil ei ole tarwis sõnagi rääkida - kõige väiksem teie pääliigutus on küllalt, ja fiin - (laseb ennaft ike põlve pääle, käed laiali) fiin põlwitab hukkamõistetud ja ootab funnawat kuuli!

Pr. v. Bernöt (filmi pühkides, kõrval).

Kui liigutav!

Sophie. Kui teie eksivõite - kui ma onneti teifiti mõtleksin!

196.
Victor. Armuline proua -! (Kargab
üles.)

Sophie. Mul oli ennist see loow, jüda =
metesfe pilku heita, - ma ufun, ma
olen jeda nüüd wõinud.

Victor (õnnestatult). Teie ufute mi-
nu armastufe jisse?

Sophie. Olgu jiss - ja - ma ufun.
(Annab Victorile kätt.)

Victor (wäga tormilifelt). Sophie!
(Kaelustamine.)

Pr. v. Berndt. Aga, Victor - mitte nü
kõwasti!

Victor. O - jeda peab terve ilm kuul-
ma!

5. etendus.

Minna. Ündifed.

Minna (wäljas pool). Armuline
proua! - armuline proua!

Pr. v. Berndt. Siaal ta nüüd on! - Mis
jaäl on jiss? (Teib ukse lahti.)

Minna. Oh, ärge ehmatage ainult
mitte!

Pr. v. Berndt (ehmatades). Ah, see käib

ikka luuft ja lihast läbi⁴ -

Minna. Wargad on majasfe fiske tun-
ginud - terve maja on jalul.

(Hääled wäljas: „fiin ta oli!“ - Peter:
„Si, ütlen ma!“ - Reinhard: „Laske
mind üles!“ - Pusttu ribeteife järele hää-
led: „üles! üles!“)

Victor. Mind offitakse!

Pr. v Berndt. See tuleb nüüd kõik jellest!

6. etendus.

Rembach. Valeska. Ündifid.

Rembach (lühikeste fumetiskues, ehk
öökues, küinal käes). Ah, teie elate
ju weel - Kas teil lampi ei ole? -

(Paneb küünla lampa pääle) Ma tahan
teida kindlasti! (Läheb, ilma et ta
Sophiet ja Victorit näel, Klaasuse poe-
le.)

Pr. v Berndt. Aga, armas oberst -!

Rembach. See peab saama saama!

(ära.)

Victor Jumalale tänu - jääl on
inimeda - ma näen, et ma ülewal
olen - et mu õnn mitte unenägu

ei ole!

198.

Valeska (proua von Berndtile). Keegi on majasfe fiske tunginud - maja on fiske piiratud.

(Kuuldub oberstit ja Reinhardi pal-
koni pääl.)

Rembach } Pea, ta on mul
(Ühe kor. Käes!
raga) } Appi, appi!

Reinhard

J. etendus.

Rembach. Reinhard. Peter.

Endised. Teener.

Rembach (Reinhardiga Klaasuseft
fiske tules). Halla, jõbrakeene - ikka
dafi!

Peter (tõmbab Reinhardi teisele
poole). Aga, herra oberst -!

Rembach (tunneb Reinhardi ära).

Püüakse pihata - minu väimees!

Reinhard. Ja - wabandage -!

Valeska. Reinhard!

Reinhard. Teie ifal on kõwa käsi!

(Läheb Valeska juurde.)

199.
Pr. v. Berndt. Mulle ei tahtnud keegi
paha teha - juft vastuorka - waadake
aga - kaks õnnelikku! (Näitab Sophie
ja Victori pääle.)

Rembach. Mis - proua von Wilden-
heim - herra von Berndt - ?!

Sophie. Ja, herra oberft - oma saatuse
eest ei saa kõrvale puigelda.

Pr. v. Berndt (uhkelt Rembachile). Seda
tegin mina!

Rembach (halwas-tujus). Ma armax-
fin teile nõuu, kohe ühte kosjakon-
torit awada! (Pöörab ümber ja näeb,
Kuudas Reinhard valeskat kaalustab.)

Sis ärge fuudolge ermaft ometi
mitte ühtepuhku - ma ei wõi seda
mitte näha!

(Peter ja Minna Kargavad laiali)

Sophie. Teie näete seda üleüldift
innestuft felle üle, et mina lilleföödi-
ku walifin.

Victor. Ma lafen igaihe furnuks,
kes mind weel kord nõnda nimetab!

Lophie Jumala ^{200.} päraft — jis-tahan
mina parim proua lillejöödik
olla!

(Kuna teifed ligemale astuvad,
et õnnajoovida, laugel esriie.)

Löpp.
